

PR 3991

.A1 M58

Copy 1

LIBRARY OF CONGRESS.

PR 3971

Chap. Copyright No.

Shelf. AIM 68

UNITED STATES OF AMERICA.

MODER OCH STYFMODER

AF

CHARLES DICKENS.

ÖFVERSÄTTNING

AF

“HANNA.”

NEW YORK.

Tryckt hos CHAS. P. THORE & Co.
Utgifvare af “NORDEN.” 43 Chatham Street.
1875.

PR 3991
.A1 M 68

Entered according to Act of Congress, in the year 1875, by
CHAS. P. THORE & Co.,
in the Office of the Librarian of Congress, at Washington, D. C.

KAPITLET I.

“Nåväl, jag förmodar det är ej så mycket att undra på när allt kommer omkring! Dessa otröstliga enklingar äro alltid de första att låta trösta sig. Den stackars kära Anna! leke död två år nästa September, och Edvard redan gift igen. Doktorerna borde blygas att inbilla folk, att hans sorg försvagade hans helsa. Jag är säker att jag ej hade ro hvarken natt eller dag för tanken på honom.”

“Jag gratulerar dig då, Fanny, till den lättnad denna nyhet måtte vara för dig. Thomson säger att din bror ser friskare ut än någonsin; och hans hustru skall vara en fulländad skönhet.”

“Jag kan inte hjälpa, att jag tycker han kunnat underrätta oss om detta förut. Det ser så dumt ut att ingenting veta om sin egen broder. Jag talade så mycket om hans sorg, att man skall skratta ut mig, när han nu kommer hem med sin unga hustru.”

“Du måste uthärda det med ditt vanliga tålmod, Fanny. Jag tycker visst inte han handlat rätt emot oss; men hon tycks ha varit ursinnigt kär i honom, och när ett fruntimmer om 18 år blir kär i en man på 36, så måste man erkänna, att det kan vara nog att förvrida hans hjerna.”

“Ack, I män fästen alltid så mycken vigt vid ungdom. För min del skulle jag hafva trott Edvard om mer förstånd än att bli fångad af en sådan der barnunge; dessutom hvad kan hon förstå om barnskötsel?”

“Jag förmodar, att hon inte förstår sig mycket derpå nu; men sådant kommer af instinkt. Jag tror icke, att hon skall bli en sämre styfmoder för att hon är ung, och Frank är ett sådant vackert barn, att enda faran blir, att hon skall komma att skämma bort honom.”

“Åh, allt blir nog bra tills hon får egna barn; sedan skall stackars lilla Franks utseende ej hjälpa honom mycket, och du kan vara säker på, Wilson, att det var en olycklig dag för det stackars barnet, då hans fader första gången såg Helen Macdonald.”

Sir Edvard Irwin, föremålet för detta samtal, var en baronet, härstammande från en ansedd familj och egare till ganska betydliga egendomar i norra England. Han hade tidigt gift sig med ett fruntimmer af ett mildt och älskvärdt lynne, och undvikande moderna förströelser, hade han funnit sin lycka i den husliga sällheten och literära och vetenskapliga sysselsättningar.

Hans hustrus förtidiga död störde honom ur den lugna jemnvigten af hans lif. Det var hans första sorg, och den öfverväldigade honom. Hans hustru hade varit hans ständiga sällskap; hon hade mött alla hans anspråk med en sympati så beredvillig och så intelligent, att han kände som om den bättre delen af hans själ vore tagen ifrån honom, och som om det vore omöjligt för den återstående att stanna qvar. Hans treårige sons smekningar kunde ej väcka honom ur hans sorg. Han var olycklig, emedan han ej hade någonting, som kunde tvinga honom till lif och verksamhet. Hans rikedom, hans tillgifna tjenare, hans oroliga vänner, alla göto omedvetet olja på elden. Arbetet, den sörjande mängdens hårda men helsosamma tvång, bringade honom ingen lättnad, — han frossade på sin sorg tills hans helsa gaf vika. Vännerna blandade sig i saken, läkare rådfrågades, man vädjade till hans ömhet för sin son, och han underkastade sig viljelöst att blifva skickad till Italien, på det att förändring af omgifning och klimat måtte få uträtta hvad det kunde. Han reste utan hopp, utan önskan att bli bättre. Italien eller England, hvad voro de för honom? Hela världen var en kyrkogård med en enda grafkulle, vid hvilken hans hjerta satt och gret. Så sade — så tänkte han.

Han tog sitt barn med sig, ty ehuru i hans nedstämda lynne åsynen af den vackra gossen endast tjenade till att skärpa hans sorg, hängde hans hjerta dock fast vid honom, såsom det enda som återstod honom af henne, som han förlorat; och han vakade öfver honom med en ängslan som var sorglig att skåda. Kontrasten mellan det liffulla barnet och den sorgsne fadren kunde icke undgå ens den mest ytliga betraktare, och den väckte ganska snart uppnärksamhet hos en Mrs och Miss Macdonald, som bebodde ett närgränsande palats i Florence, dit Sir Edvard enligt sin läkares råd begifvit sig. Den enkla historien om hans sorg uppväckte båda damernas intresse, ett intresse, som hos den yngre snart växte till passion.

Ung, skön och egenvillig berusade sig Helen Macdonald i vilda fantasier om en allt förtärande och beherskande kärlek.

Hennes häftiga temperament hade blifvit ännu mera uppdrifvet af den otyglade Söderns lösa moralitet, och hon ansåg snart den vackre främlingen som den förkropppsligade bilden af ett ideal, hvilket hon redan vid aderton år misströstat om att någonsin finna. Sir Edwards insjunkna öga och aftärda kinder, hans sällsynta, sorgliga småleende rörde henne så som fullheten af helsa och manlig styrka ej skulle hafva rört henne. Hvad var icke den kärlek värd, som kunde göra den bedröfvade maken så olycklig? Hon sympatiserade med, hon beundrade hans sorg, och att mildra den, att gjuta olja i det sår, som hon älskade att hålla öppet, blef hennes lifs ärelystnad och mål.

Tillfälle felas sällan dem, som allvarligt söka det. I närvarande fall blef barnet helt naturligt vägen till fadren. Den lilla gossens hjerta var lätt vunnet af den sköna främlingens leende och smekningar, som talade till honom på hans modersmål och tryckte honom i sina armar nästan lika ömt som hon. Helen Macdonalds namn var beständigt på hans läppar, tills det blef förtroligt och ljust för hans faders öron. Artigheten fordrade att Sir Edvard skulle förmå sig att visa någon erkänsla för den godhet, som slösades på hans baru. På det första steget följde de andra helt naturligt. Säker i sin sorg underkastade sig Sir Edvard sin grannes uppmärksamhet. Hennes djupa beundran, hennes tysta sympati, som talade ur hvarje blick och hvarje åtbörd, voro ett smicker, som han tog emot utan misstankar. Sammanträffandet med henne blef dagligt, tills den ljufva klara bilden af hans förlorade kärlek smälte bort ur hans själ som fläkten af en människas andedrägt från ett glas; och den levande passionerade Helen blef sjelfherrskarinna der. En bitter strid utstod han ännu, ett förtvilladt försök att återvända till sitt förra sinnestillstånd, men köttet segrade öfver anden, och med en suck, till hälften af sorg öfver sin obeständighet, till hälften af lättnad öfverlemnade han sig åt den berusande ljufheten af denna nya passion.

Helen var så skön, så öm, och likväl så svartsjuk — så fordrande, att hon till en tid eggade hans mera lugna lynne till likhet med hennes eget. Hon var hans tyrann och hans slaf; men med alla sina nycker var hon så förtrollande, att hon ej lemnade honom någon tid till besinning, utan fyllde hans hjerta och själ med sin egen bild.

Inga hunder stodo i vägen för deras förening, undantagande sådana inbillade svårigheter som Helens oroliga fan-

tasi skapade. Hennes moder, som i många hänseenden liknade sin dotter, var ännu på middagshöjden af sin skönhet, och icke illa belåten med att bli befriad från ett barn, som hon icke kunde beherska, och som blifvit hennes rival, och det var ingen liten fördel att få henne gift med en af de äldsta baroneter i England. Sir Edvard å sin sida hade inga närmare släktingar än sin syster, och han hade så litet varit van att rådföra sig med henne, att han först skref till henne samma dag han gifte sig. Och samma bref som underrättade henne om hans fullkomliga tillfrisknande och giftermål, sade henne också, att han ämnade ofördröjligen föra sin unga hustru till England.

KAPITLET II.

Trots det missnöje Mrs Wilson Brook uttryckt öfver sin broders giftermål, var hon alldeles ej likgiltig att få se sin nya svägerska, och hon skattade sin brors ställning för högt för att ej vara noga om att ställa sig in hos en hustru, som hon kände skulle komma att utöfva ett stort inflytande på honom. Följaktligen klädde hon sin vackra person efter nyaste mod, och ordnade sina läppar för småleenden och komplimanger, då hon for att besöka bruden på Mivarts Hotel.

Om än hennes fördom varit starkare än den var, hade den måst gifva vika för främlingens skönhet och behag. Mrs Brook kunde ej heller undgå att märka sin brors förbättrade utseende, och hon var tacksam emot den, som åstadkommit det; ty ehuru en verldslig qvinna, hade hon dock ingen brist på naturlig tillgifvenhetskänsla. Sir Edvard var hennes ende broder, och hon glömde nästan den stackars Anna, när hon såg hans föryngrade utseende och den ömma stolthet, med hvilken han bevakade hvarje rörelse och lyssnade på hvarje ord af sin unga hustru.

Barnets åsyn uppväckte de gamla minnena i fasterns själ, och då hon beundrat hans framsteg och smekt hans långa ljusa lockar, kunde hon ej afhålla sig från att hviska till hans far: "Hvad han är lik den stackars Anna!"

Lady Irwin hörde hviskningen; hennes läpp darrade, och färgen steg på hennes kind; hon drog barnet tätare till sig och sade sakta: "Jag tycker att han är så lik Edvard."

“Det är han också,” svarade Mrs Brook. “Han är lik Edvard omkring näsan och munnen, men han har sin moders ögon.”

Lady Irwin tyckte ej om, att barnets ögon voro så stora och milda.

“De äro mycket vackra,” sade hon med en ängslig blick på sin man; men der voro inga sorgliga hågkomster att läsa i hans ansigte, ingenting annat än kärlek och lycka.

“Du kan ej göra dig någon idee, Fanny, om hvilken moder Frank har i denna lilla kära syster jag gifvit dig. Jag kan ej förstå det, ett sådant barn som hon är sjelf. Väl må skalden säga: *) Filoteknon pos pan gymnikeion genos.

“Hvad, du har ej botat honom ännu för hans afskyvärda vana att citera hvad ingen kan förstå, Helen?”

“O, nej, jag tänker ej heller göra det, och du skall kanske skratta åt oss, när jag säger dig, att han skall ge mig ordentliga lectioner. Jag kan litet latin redan, men ej nog för att kunna vara honom till någon nytta. Vi hafva redan ordnat våra selsättningar för vintern. Edwards hustru får ej vara halfärd.”

“Men jag hoppas, att du ej låter honom begrafva dig och sig sjelf nere i Swallowfield. Det var illa nog förut, men nu skulle det vara en riktig skandal.”

“Åh, vi tänka ej på något sådant, eller hur Edvard? Du behöfver ej vara rädd derför, Fanny, jag tycker så mycket om sällskap, som du någonsin kan önska.”

“Nå, det var bra. Jag hoppas bara du ej må uppträda som ett lärdt fruntimmer; det skulle gå an om en tjugu år, men nu duger det ej. Jag är ej heller ledsen, att du nu endast reser igenom staden; det skulle tagit bort glansen från ditt uppträdande, om du visat dig så här vid säsongens slut.”

“Ja, det skulle ha varit en oförsigtighet,” sade Helen skratande. “Jag har icke tröttat ut Edvard ännu, och denna vinter ämna vi lefva helt beskedligt för oss sjelfva, att jag må kunna komma ut splitter ny med landtliga kinder nästa vår. Vi resa hem i morgon. Det låter underligt, att säga det man reser “hem,” till ett ställe som man aldrig sett, men jag tycker nästan jag känner det. Jag har låtit Edvard berätta mig så mycket om allt, från lind alleen vid flodens strand, till det lilla ek-kabinetet vid hans studiekammare. Jag skall snart bli bekant med hela huset, och då hoppas jag du kommer och helsar på oss.”

*) Kärleken till barn är en instinkt hos qvinnan.

“Det är mycket artigt af dig, min vän, att vilja se mig,” sade Mrs Brook, nu på höjden af godt lynne, “och du kan lita på min grannligheten, att jag ej skall komma öfver dig för snart. Men hvad säger du om att lemna gossen åt mig nu? Jag skall taga god vård om honom, och mina flickor skola bli präktiga lekkamrater för honom.”

Denna inbjudning afböjdes med tacksägelser, men med en bestämdhet, som visade att hvarken Sir Edvard eller hans hustru ville afsäga sig det nöje de hoppades af barnets närvaro. Kanhända att Mrs Brook framkastat bjudningen för att pröfva sin svägerskas verkliga känslor för barnet; åtminstone tycktes hon alls ej missnöjd öfver afslaget, och tog afsked förtjust öfver bruden och fullkomligt försonad med sin broder.

KAPITLET III.

Några veckor derefter voro Sir Edvard och hans hustru ~~bo~~atta för vintern i sin vackra landtliga boning. När den angenäma uppgiften att visa alltför henne var öfver, och sinnesrörelsen vid att återkomma med glädje till det hem han lemnat med sorg, gifvit vika, återtog Sir Edward sina gamla, länge afbrutna sysselsättningar; och hans hustru, trogen sitt beslut, började de studier, som skulle sätta henne i stånd att dela dem. Hennes energi slappades ej heller efter några veckor af ansträngande flit; hennes själ, kraftig och lärgirig, behöfde en sysselsättning, som satte dess förmåga i verksamhet, och hennes stolta ande steg med de svårigheter, som mötte den. Hennes make smålog åt hennes ifver och var förtjust öfver hennes förstånd; och de timmar han tillbringade med att hjälpa henne i de stränga studier hon ålade sig voro de angenämaste af hans dag.

Och Lady Irwin var lycklig. Hennes man hade ingen tanke för annat än henne, gossen frodades och älskade henne; men likväl var hennes lycka ej fullkomlig. Endast passion bringar aldrig lycka; den är af jorden jordisk, och bär förgängelsens frö inom sig. Den kärlek, som icke kommer från himlen, som icke ser till himlen efter sin fullkomning, kan icke höja och rensa hjertat — den är en rastlös vind, som väcker upp den oroliga själen och aldrig lemnar den i fred — den är sinnrik och outtröttlig såsom sjelf-plågare. Så var det också med Helen Irwin; emellan henne och hennes lycka kom en skugga, bilden af en som upphört att vara.

Den första Lady Irwins porträtt hängde i förmaket, och hon kunde sitta och se derpå tills duken började glöda, och det ljufva tankfulla ansigtet lefva och småleende se ner på henne i säker triumf. Hon pinade sig sjelf med tanken på den ömhet, med hvilken dessa stora grå ögon hvilat på hennes man, de karleksfulla ord som dessa läppar uttalat. Om någongång hans ögon hvilade på taflan, eller om han ovilkorligt jämförde dess drag med sin sons, kunde hon knappt styra sin otålighet; och hon kunde vända sig tvärt från gossen mildt under hans smekningar, om hans likhet med sin mor kom för henne.

Så förgick tiden tills en liten dotter föddes, och hennes själs oro tystades för en tid; barnet stal bekymren från sin moders hjerta, och uppväckte i hennes bröst en underlig längtan efter något bättre och renare, än hvad hon ännu känt. Den stora hemligheten af detta nya lif, så dyrbart genom lidandet, och ännu så beroende af henne, kom henne på betraktelser öfver vår tillvaros stora betydelse. Svagheten i hennes tillstånd, på samma gång den ödmjukade hennes stolthet, mildrade hennes hjerta till att emottaga med ödmjukhet den enda lära, som kan förklara den. Men efter några få månader sjuknade det svaga barnet och dog. Ingen tår vätte dess moders kind; hon uthärdade under tystnad den smärta, för hvilken hon ej ville böja sig, ogudaktigt trotsande den hand som sände den, och det svaga ljus af gudomlig sanning, som börjat skina in i hennes hjerta försvann, och mörker slöt sig öfver hennes själ.

Hon lät begrafva sitt barn på en stilla undangömd plats på kyrkogården, långt ifrån det hvalf, hvarest Lady Irwin hvilade, och hit gick hon då dagens buller tystnat och satt på den lilla kullen med torra ögon och ett förbittrat hjerta. Blommorna som växte i ymnighet kring grafven plockade hon och tog med sig, men hon hängde inga kransar på stenen, och planterade inga blommor på sitt barns hvilorum.

Sina studier, hvilka hon något världsösat under den lillas lefnad, återtog hon nu med fördubblad ifver, sökande förströelse och lindring för sitt svidande hjerta i tanke- och själsarbeten. Hennes man, som såg, att allt ej var som det borde vara, ehuru långt ifrån att ana rätta naturen af en sorg, om hvilken hon aldrig talade, hjälpte henne gerna i förhoppning att de sysselsättningar, som gäfvo honom så mycken glädje, äfven skulldo ha makt att läka hennes hjertas sår. Hennes själ vann sålunda i styrka, men hjertat höll ej jemna steg med densamma; kretsen

af dem hon älskade hade blifvit trängre; intet utbyte af vänliga sympathier med hennes likar drog henne ifrån sig sjelf; inga ömma barmhertighetsverk mot de fattiga mildrade hennes sorg. Hon blef kall och ståtlig och stolt öfver det lidande hon bevarade så obefläckadt af vanligt medlidande och så olikt alla andras.

En ung kvinna i byn, som gift sig kort efter Lady Irwins ankomst till Swallowfield, förlorade sitt lilla barn kort efter Helens dotters död. Hon var en okonstlad varelse, och bedröfvelsen låg tung på henne, ty hennes man var ofta rå och ibland elak emot henne, och som hon var från en aflägsen ort, hade hon få vänner der i trakten. Mången sommarafton tillbragte hon på kyrkogården, och mången smakfull krans af vilda blommor band hon för att pryda sitt barns graf. Mer än en gång gick Lady Irwin förbi henne i skymningen, men aldrig veknade hennes hjerta med en känsla af deltagande; hon snarare föraktade den sorg, som kunna finna lättnad i sådana barnsliga yttningar, och den stäckars fattiga kvinnan — med den enda varelse som älskade henne lagd i grafven, med kläder just tillräckliga att skylla henne, och med ett kallt och glädjelöst hem — var rikare och lyckligare än den sköna lady, hvars dyrbara klädningar snuddade förbi henne; ty i djupet af sin smärta kunde hon se upp till En, som lofvat bära hennes sorg, och i ljuset af hvilken närvaro hon kunde hoppas att bli återförenad med sin älskling.

Verlden, som den kallas, upptog sin vederbörliga del af Lady Irwins tid och uppmärksamhet; hennes smak gjorde henne böjd för prakt, hennes skönhet och talanger för begäret att lysa, under det att hennes mans förmögenhet rättfärdigade hennes plats som en ledande medlem af sällskapslifvet. Inga supeer voro mera lysande, inga middagar bättre ordnade än hennes. Vetenskap, litteratur, konst uppskattades till fullo i hennes hus, hennes man var en fulländad talare, och hon sjelf egde den ännu mera sällsynta förtjensten: att vara en förträfflig åhörarinna. Sålunda var hennes hem en samlingsplats för män af den högsta intellektuella bildning i staden, och när hon var på Swallowfield var hon sällan utan besökande, hvars namn voro kända och aktade.

Men ehuru Lady Irwin hade många beundrare, hade hon dock inga vänner; hon begärde ingen sympathi och hade sjelf ingen att gifva — åtminstone ingen för hvardagslifvets sorger och fröjder — hon var sig sjelf nog. Hos en man är en sådan

karaktär hård och sorglig, huru mycket hårdare hos en qvinna, hvars kallelse är att mildra lifvets allvar, som, för att vara stark måste hafva någon anstrykning af vekhet, som, om hon genom för mycken lättrogenhet öppnat en väg till synd och död, äfven skulle visa vägen till lifvet genom den tro, som fullkomnas i känslan af hennes egen svaghet.

Medveten om styrkan af sina passioner, och i den falska tanken att sjelfbeherskning i och för sig är karaktärsstyrka, var det ingenting Lady Irwin så mycket fruktade som medlidande af människor med ett lugnare temperament. Hon lärde sig därför, icke att styra sina känslor, men att undertrycka alla yttro tecken deraf, och att dölja oron i sin själ under en kall och ståtlig yta. Hon blef tyst och fallen för enslighet eller farlig förtrolighet med Agnes, en kammarfru som följt henne från Italien, och för hvilken hon brukade afslöja sin själ mer än för någon annan varelse.

Det tyckes vara en nödvändig lag för vår natur, att hjertat måste afbördas sig sina intryck för någon. När den, som vi förtro oss till, i sanning är en vän, trogen i råd och stark i att trösta, då är undergifvenhet för denna lag en af de ljufvaste hugsvälarna i vårt jordiska pilgrimslopp, men när vi dölja de sämre sidorna af vår karaktär för dem som älska oss, och endast uppenbara dem för sådana, hvilkas omdöme vi ej akta, och som, oss underlägsna i både förstånd och samhällsställning, smickra våra passioner och underblåsa våra dåliga böjelser, då finnes det ingen missbrukad välsignelse, som kan blifva oss mera skadlig än denna.

Agnes Pistorella var naturligt dotter till en venetiansk adelsman, som blifvit dödad af hennes moder under ett utbrott af svartsjuk förtviflan. Sedan mörderskan fulländat sitt brott öfverväldigades hon af samvetsqual, och långt ifrån att försöka undkomma, lemnade hon sig sjelf i rättvisans händer; man fann henne utsträckt med sitt långa, böljande hår likt ett bår-täcke öfver hennes offer. Hennes ungdom, skönhet och häftigheten af hennes passioner drog mycken uppmärksamhet till hennes process; icke dessmindre dömdes hon till döden och led sitt straff med lugnet hos en, som vet det vara den naturliga följderna af sin gerning, det tillbörliga offret åt sin älskares skugga. Barnet som hon efterlemnade blef ej erkändt af sin faders vänner, utan kom i fullkomligt beroende af sin mormor, en qvinna af nedrig karaktär. Dragande fördel af det intresse hennes

dotter uppväckt, gjorde denna qvinna sig en föraktlig inkomstkälla af barnets förevisande — men nyfikenheten aftog snart — så mycket förr enligt mormodrens tanke, som barnet ärft sin faders mörka hy och hopväxta ögonbryn. Tidigt och ofta underhållen med sina föräldrars förskräckliga historia, och undervisad att antaga ett utseende af intressant svärmod, förvärfvade Agnes sig så småningom denna låga förslagenhet, med hvilken naturen beväpnar de förtryckta, öfverlemnad som hon var under öfvergången från barndom till ungdom åt den gamla qvinnans nycker, som till och med sedan hon blifvit barn på nytt endast drömde om synd och brott.

En djup kärlek till hennes olyckliga moder var poesien i Agnes' lif; hvad helst i hennes minne, som var ljuft eller mildt, samlade sig kring bilden af den sköna, rikt klädda qvinnan i de yppiga rummen, som brukade smeka och leka med henne; af denna soliga aflägsna tid hade hon endast en svag hågkomst, men väl mindes hon sista gången hennes moders armar varit slutna om henne, väl mindes hon de nakna fängelsemurarna, mörkret, de blodsprängda ögonen, de bleka infallna kinderna, och den långa, dröjande sista kyssen af de hvita darrande läpparne.

När hennes mormoder dog, blef hon tvingad att sjelf söka sig medlen för sitt uppehälle, och en tillfällighet förde henne i Mrs Macdonalds familj, hvarest hon innehade en af de lägsta tjänsterna. Här väckte hennes högdragna tystnad, som gjorde henne illa tåld af kamraterna, Helens intresse, och hon, sjelf ensam genom bristen på förtroende mellan sig och sin mor, vände beredvilligt sina tankar till den förskjutna och begärde att hon skulle blifva henne gifven som hennes enskilda uppasserska, en begäran som hennes moder, liknöjd för hennes sanna väl och klandervärdt eftergifven, der hon borde vara som strängast, aldrig tänkte på att neka henne. Den vänlighet som så oväntadt visades henne återgäldades af Agnes med en blind tillgifvenhet. Hon berättade en mörk vinternatt för Helen sina föräldrars historia, dröjande med öm noggrannhet vid de minsta detaljer, hvarmed den var försedd. Det var en berättelse, som Helen älskade att höra; hon visade henne aldrig det afskyvärda i synden, och huru slutet var en frukt af den första förvillelsen — hvarken sig sjelf eller den fattiga föräldralösa gjorde Helen uppmärksam härpå.

Under Helens förlofning hade Agnes med svartsjuk ifver

forskat efter den minsta trolöshet hos Sir Edvard, besluten att om så behöfdes uppföra sig själf för att hämnas sin herskarinna, men något tillfälle dertill gafs aldrig. Han hade älskat förut, älskat högt, sadet det; men både Agnes och Helen voro öfvertygade om att den sanna passionen aldrig förr funnits hos honom. När de blefvo gifta och Sir Edvard föll tillbaka i sina gamla vanor igen, lemnade det inflytande hans hustru utöfvade på honom intet rum för svartsjuka, huru mycket hon än måtte retas af hans lugna och jemna lynne.

Huru skadliga dessa båda qvinnor skulle vara för hvarandra är lätt att inse. Ingendera frågade efter att leda den andra till något godt, utan hvar och en styrkte och befastade den andras onda böjelser.

KAPITLET IV.

Lille Frank Irwin skulle hafva sorgligen förtvinat af brist på kärlek och sympati, om han varit ensam beroende af sin styfmoder; ty ehuru hon stundom öfverhöljde honom med smekningar och var efterlåtten mot honom mer än som var honom nyttigt, blef hon så nyckfull i sitt sätt emot honom efter sitt barns död, att hans af naturen milda och förtroendefulla lynne kunnat taga skada. Men när de voro på landet, som vanligtvis var nio månader af året, fann Frank en vän och lekkamrat i prestens dotter, ett blögdt barn några år yngre än han själf. Prestgården var ej en fjerdedels mil från portarna af Sir Edwards park, och pastorn mr Birkby var en atlägsen släkting till Irwins; så att barnens förtrolighet var helt naturlig; och alltid när hans mamma var upptagen eller Agnes var vid dåligt lynne — alltid när något hände som oroade honom hemma — bort sprang lilla Frank att glömma sina sorger i Kitty Birkbys sällskap; och mången solig eftermiddag sätto de tillsammans under det stora äppelträdet i trädgården eller i skuggan af den gamla cedern, bindande kransar af tusenskönor och utgjutande sina hjertan för hvarandra.

Frank var en stor hjälte för Kitty; Frank reste till London och till alla sorts ställen med långa namn, som han kunde utan till och kunde säga lika lätt som hon kunde upprepa namnen på fältens blommor. Frank gick på theatern, der han såg alla

sorts underfulla ting, hvilka han beskref för henne med outtröttligt tålmod. Det fanns ej en enda underbar harlequinsbragd, som hon ej var förtrogen med, och hon drömde till och med om feen i rosenrödt med silfvervingar, som alltid kom ned i en vagn dragen af påfoglar just i rätt tid att rädda prinsen och prinsessan från den grymma varulvfen, som hade tillkännagifvit sin afsigt att äta upp prinsen och upphöja den lilla darrande prinsessan till heder och värdighet af "Fru Varulvfinna." O, med hvilken vältalighet beskref han ej för sin storögda åhörarinna slutscenen af dramen, när feen efter att hafva gjort prinsen och prinsessan lyckliga och befordrat deras elaka tanter och onklar till välförtjent straff, uppsteg från de dödliges gemenskap, sittande på ett mångfärgadt moln, som tycktes fulladdadt med elektricitet, — ett sätt att resa högst obehvämt för hvilken som helst annan än en fee, men som naturligtvis för henne var en stor njutning, — i det hon under rättade prinsen och prinsessan att de nu ej mer fingo vänta något af henne, efter hennes afsigt var att draga sig tillbaka, till sitt privat-lif ibland stjernorna, hvarest hon (som billigt var) ej önskade blifva störd vidare.

Sedan Frank berättat historien sex eller sju gånger för Kitty, blef han så upplifvad deraf, att han fattade den djerfva ideen att uppföra den; han skulle vara prinsen, Kitty prinsessan, och Sara, hennes sköterska, en serdeles, stadig qvinna, feen; de öfriga personerna finge man tänka sig.

Kitty nedlät sig gerna till att spela prinsessa; hon satte en blomma i sitt hår; satte sig sjelf på en bänk, och låtsade att det var en thron; men när Frank försökte få henne att framställa prinsessans ångest, då hennes älskare blef sliten från henne af den vilda varulvfen, här föreställd af ett gammalt krokigt träd, blef han nästan misströstande. Kitty, mycket uppeggad, rusade tappert på trädet, slog dess knotiga stam med sina små knubbiga händer och skrek: "Otäcka varulf, som tar bort min prins!" Det var förgäfvets Frank sökte förklara henne varulfvens grymma natur och prinsessans blödiga karaktär. Detta var likväl ingenting jemfördt med det besvär han hade med Sara, som alltid var fördjupad i läsningen af en gammal trasig bok, ätande sura äpplen eller stoppande strumpor, när hon uppfordrades att företaga sin nådiga uppenbarelse på jorden.

Men der voro äfven andra saker, som Frank tyckte om att meddela Kitty; den stora hemligheten af hic, hæc, hoc, i hvil-

ken han vid en tidig ålder blifvit invigd; Kitty var dock intet underbarn; vid fem år kunde hon knappast bokstäfverna, och om någon berättat henne att jorden var lik en apelsin afplattad vid polerna, skulle hon ha öppnat sina blå ögon i den djupaste förundran. Likt Frank hade hon tidigt förlorat sin moder, och vårdades nästan uteslutande af en ogift syster till hennes far, som bodde hos honom, och som älskade henne ömt. Men Miss Selina Birkby var ej längre i blomman af sin ålder, och som hon tillbringat sin ungdom i ensamhet, förstod hon ej mera af konsten att leda och uppfostra barn, än en dagsverkare, van vid ingen annan sorts trädgårdsskötsel än rofodling, skulle kunna förstå att uppdraga ömtåliga utländska blommor.

Kitty hade ett högst förtjusande litet ansigte, som vexlade från leende till tårar med hastigheten af en April-dag. Hon var en stor favorit hos Sir Edvard Irwin, som tyckte om att taga henne på sina knän och leka med hennes långa, fina lockar; men hon behagade aldrig Lady Irwin, kanske emedan åsynen af henne uppväckte minnet af hennes egen förlorade lilla dotter — kanhända också af den tilltagande svartsjukan i hennes lynne, som ingenting var för litet eller för oskyldigt att uppreta. Hon undrade hvad Sir Edvard eller Frank kunde se för intressant i en liten varele, som hvarken var utmärkt för skönhet eller själsgåfvor; och Kitty å sin sida hade en instinkt lik fruktan för Lady Irwin; hon var nästan fullkomligt mållös i hennes närvaro, och nalkades henne aldrig annat än med stor ansträngning och motvilja.

Men om hennes instinkt ledde henne att undvika Lady Irwin, verkade den ännu starkare med afseende på Agnes. Barnet darrade ordentligt, om Agnes rörde henne, och en gång då hon envisades att vilja kyssa henne var hon nära att få konvulsioner af förskräckelse. Agnes, som man väl kan tänka, var ej sen att gälda ovilja med ovilja. Hon behagade tro att Kitty, såsom barn af en prest, måste stå under himlens synnerliga bann; ty ehuru utan tecken till sann religion, hängde hon med hårdnackenhets vid de vidskepligheter hon fått lära i sin barndom, och var isynnerhet fast i att anse en prests giftermål som något serdeles hädiskt, och att lilla Kitty därför var ett till förtappelse utkoradt barn af Satan.

KAPITLET V.

Frank var just nio år gammal och midt uppe i sjelfva historien om Pyramus och Thisbe, som han läste för Mr Birkby och vederbörligen uppförde med Kitty, när Lady Irwin åter blef moder, moder åt en serdeles vacker och lofvande son. Hennes hjerta svällde af glad stolthet, men det tycktes som om hennes lycka aldrig skulle få vara oblandad. Ett samtal, som hon kom att höra, mellan sköterskan och Agnes dämpade fullkomligt hennes fröjd och uppväckte missnöjda tankar i hennes hjerta.

De talade om barnet, beundrande dess skönhet och görande sina iakttagelser öfver föräldrarnes glädje.

“Ack!” ropade den gamla amman, “Sir Edvard är nog belåten nu, men om ni sett hvilket väsen det var när Herr Frank blef född — han var inte att jemföra med detta lilla barn, men se, han var arfvingen, han — ni skulle ha hört ringningen i klockorna och bullret af vagnar! Jag fick nära tjugu pund vid dopet — och hela byn var bjuden till middag; en oxestecktes alldeles hel — och ölet — det var riktigt en synd att se hur det flödade alldeles som vatten.”

Ingenting kunde öfverträffa Sir Edwards ömhet; han kunde ej ha visat mera glädje vid sin äldste sons födelse, och han gjorde en storartad fest vid hans döpelse, men den gamla sköterskans ord grodde alltjemt i Lady Irwins hjerta. Hon älskade ännu Frank, men hon kunde icke alltid tåla att se honom smeka sin halfbror, ehuru hon, om han visade den minsta likgiltighet, plågade sig med att tänka på huru mycket barnets öde skulle komma att bero af hans tillgifvenhet. Så snart hans själsförmögenheter började vakna, visade han en afgjord kärlek för Frank; det var endast en enda person, som han föredrog framför honom, och det var Kitty Birkby.

Med all hennes passionerade ömhet felades det Lady Irwin konsten att lämpa sig efter barnets svagheter; hon kunde ej tala det ljufva joller, hvarmed vanliga mödrar uttrycka sin ömhet, och som framkallar de små groparna på barnets kinder. Kitty deremot utmärkte sig för sin ovanliga förmåga af sympati; hon tycktes känna på förhand alla fordringar man kunde göra på henne och möte dem med ett lyckligt och omedvetet behag. Hon älskade alla barn, och det var helt naturligt att hon skulle finna en synnerlig glädje i det lilla vackra barnet som sträckte sina armar efter henne och klappade sina små händer vid hen-

nes åsyn. Trots sitt missnöje öfver att hennes son ej var sin faders arfvinge, blef Lady Irwin dock mycket lyckligare genom hans födelse: gossen var helt och hållet hennes egen, han hade hennes uttrycksfulla ögon och raka panna, skapnaden af hans mun var lik hennes, med en skugga af hans faders leende; och innan kort blef det synbart att han äfven ärft hennes lynne.

Han var egensinnig och otålig och gaf aldrig sin mor anledning klaga öfver brist på omvexling; det var aldrig möjligt att beräkna i hvad lynne den unge despoten skulle behaga visa sig; han liknade en alpsjö, än leende mot sommarsolen, än häfvande sina skummiga vågor i vild storm. Kitty Birkby var den enda person, hvars inflytande öfver honom aldrig förnekade sig; hans mor måtte uttömma sina krafter i försöken att kufva honom, hon besegrade honom aldrig; han kunde skrika tills hon började frukta för hans hälsa: men han gaf icke vika; endast Kitty kunde, utan våld, genom blatta beläget i sin rost eller sitt vidrörande återkalla leendet inom fem minuter och bringa honom till lydnad.

Ännu två år fortsatte Frank sina studier hemma under Mr Birkby's öfverinseende; sedan sändes han till Rugby, som stod under den vise Dr Arnolds ledning.

Hans afresa förorsakade Kitty stor sorg, men gjorde föga afbrott i hennes besök på herregården; ty Edvard, såsom den lille gossen kallades efter sin fader, växte hastigt, och han blef för hvar dag mera pockande i sina anspråk på hennes tid. Det var ej möjligt annat än att Lady Irwin skulle känna någon böjelse till vänlighet för det milda barnet, till hvilket hon stod i så stor skuld; kanhända gjorde det henne ledsen, att hon ej kunde älska henne, och hon försökte genom att slösa gåfvor på henne att godtgöra henne för bristen på sann välvilja. Endast i ett enda afseende sympatiserade hon med den lilla flickan. Lady Irwin egde en musikalisk talang af första ordningen: hennes kunskap i konsten var djup, och harpan eller pianot frambringade under hennes hand toner, som voro motsvarande uttryck af hennes glödande känslor.

Lilla Kitty visade tidigt stor smak för musik; hennes röst var serdeles klar och ljuf, och hon stod i stor förbindelse till Lady Irwin, som funnit nöje af att omsorgsfullt undervisa en elev, som gjorde henne så mycken heder. I andra afseenden var Kittys uppfostran föga systematisk; hennes tant lärde henne handarbeten och det lilla hon kunde af franska; under det att

hennes fader undervisade henne i arithmetik och bildade hennes smak för litteratur. Som hans ögon voro svaga, var han glad att få begagna sig af hennes, och sålunda lärde hon sig att läsa med uttryck och lätthet under det att hon förvärfvade sig en allmän bildning, som låg i hennes själ likt sädeskorntet, bestämd att bringa en rik skörd för kommande år. Och sålunda förflöt hennes barndom i en oafbruten kedja af kärleksverk. Hon var så mild och blygsam, att hennes vänner först i hennes frånvaro märkte hur mycket hon var för dem.

KAPITLET VI.

“Mamma,” ropade Edvard Irwin, nu en vacker gosse om fjorton år, “hvarför göra alla menniskor så mycket mera väsen af Frank än af mig?”

“Han är arfvingen och har just nyss blifvit myndig, och när en arfvinge blir myndig är der alltid stor fröjd.”

“Det måtte vara en skön sak att vara arfvinge!” utropade Edvard efter en stunds tystnad, tankfullt betraktande sin mor.

“Hvarför tänker du så?” frågade hon.

“Hvarför? Hvilken fråga! Emedan hela världen ler emot en; man kan göra hvad man vill, och hela världen beundrar en.”

“Det är bättre att sjelf skapa sin förmögenhet än att ärfva den.”

“Åh ja, naturligtvis, men det tar en sådan lång tid. Tänk Mamma, hur bra Frank har det! Alla tala om hur vacker han är, och man beundrar hans kunskaper, hans skicklighet att rida och allt hvad han gör. Nu är jag fullt ut lika vacker och kunnig för min ålder, och Pappa säger att Frank inte hade kunnat rida Galna Tom, innan han for till Rugby; likväl gör sig ingen besvär att finna ut mina fullkomligheter.”

“Skulle du heldre velat vara din fars arfvinge än min son?” och Lady Irwins kind glödde och hennes panna, som vant sig vid en lätt rynkning, mörknade då hon ställde denna fråga till sin son.

“Åh, Mamma, det vill jag inte påstå. Jag vill nog heldre ha min egen ståtliga moder med sina stolta blickar och sina hårda ord, än den vackra bleka damen på taflan. Men om der aldrig varit någon Lady Irwin före Mamma! Jag är säker på att Mamma är god nog för hvilken man som helst.”

“Jag skulle aldrig lärt känna din fader, om han ei kommit till Florens i sin sorg öfver förlusten af Franks mor.”

“Hvilket skulle bevisa, förmodar jag, att det ej behagade ödets gudinnor, att jag skulle bli en äldsta son. Gamla dumma käringar, som jag alltid tyckt dem vara! Känner inte Mamma någon gammal bräcklig baron eller grefve, som jag kunde smickra mig till att bli adopterad af?”

“Tala inte så dåraktigt, Edvard,” svarade hans moder med missnöje; “lär dig då att hafva någon respekt för dem du har att tæcka för ditt lif; lär dig att hysa aktning för de gåfvor du erhållit, och hvilka rätt använda ej kunna undgå att göra dig känd och utmärkt.”

“Trots allt det der,” fortsatte gossen obekymradt, “så tror jag Mamma, att du skulle tycka om att se mig i Franks ställe. Tänk bara om detta stora, gamla hus med sina skogar och egor tillhört mig! Men se nu ej ut som ett åskmoln. Jag är säker på, att om nornorna gjort mig orätt, då de dömde mig till att blifva en vedhuggare och vattendragare, så äro de tio gånger mer att klandra, att de gjorde dig till något annat än en kejsarinna. Om de bara gjort dig rättvisa, så skulle jag så beskedligt funnit mig i mitt öde att ej ha blifvit annat än en prins af blodet”

“Utan tvifvel, tokiga pojke,” sade hans moder smekande hans rika mörka lockar.

“Men tänk bara Mamma på dig sjelf seglaude fram i sammet och diamanter, gifvande dina befallningar åt generaler och rådsherrar, upphöjande en och förnedrande en annan, och mig ridande på ett perlfärgadt arabiskt sto i spetsen för en arme, som har att straffa några upproriska barbarer.”

“Enfaldiga gosse,” ropade Lady Irwin, “huru slagen du skall bli, när du nedstiger från din Pegasus, och ser dig ej vara något annat än den simple Edvard Irwin, som ej eger ett öre här i världen, mer än hvad din far och bror behaga ge dig.”

“I betraktande af sakernas verkliga ställning, Mamma, så tycker jag du kunde lemnat min fantasi fria tyglar ännu en stund. Jag önskar, att du ej ryekt mig ned till jorden med en sådan stöt. Jag försäkrar att jag kände Araben under mig och luften smekade mina kinder, samt dig och alla hofdamerna betraktande mig från er balkong. Det var för illa att draga mig ned i detta gamla rum med ingenting utanför mer än den der våta filten till himmel. Jag tror inte det tänker sluta regna förr

än det tvättat grenarna af träden. Men — om det inte är Kitty som kommer der. O, tänk Mamma, i detta regnet! Se, så fint hon håller upp sina kjolar och hvilka vattenpussar hennes söta, små fötter lemna efter sig för hvarje steg. Hon är mera värd än hela mitt luftslott, det arabiska stoet och allt inberäknadt. Hon har ett leende, som skulle kunna göra solsken hvar som helst. O, var så god, Mamma, och rör upp elden, medan jag går ner och hjälper henne af med kappan.”

Och bort sprang han, lemnande sin moder försänkt i dystra betraktelser. Den otålighet han visat, och som nu var glömd lika hastigt som den uppstått, väckte missnöjet i hennes eget hjerta och rörde upp den gamla bitterheten och svartsjukan som slumrade i hennes bröst. Hon var verkligen en ganska äregirig qvinna och sjelfva hennes kärlek smakade af den passion, som blef englarnas fall, och hennes sons skönhet och lofvande anlag, på samma gång som de ökade den afgudiska kärlek hon hyste för honom, förbittrade hennes missnöje öfver hans underordnade ställning. Gnistan hade redan fallit ned i hennes själ, och icke ens Agnes visste till hvilken förskräcklig låga den minsta fläkt skulle kunna blåsa den.

När Edvard återvände med Catherine Birkby, befriad från sina våta ytterkläder och glödande efter promenaden i regnet, hade molnet försvunnit från Lady Irwins ansigte, om än ej från hennes själ, och hon välkomnade sin unga gäst artigt och till och med vänligt.

“Och nu, mamma,” sade Edvard, när han fört Kitty till det varmaste hörnet i soffan och försett henne med pall och alla möjliga bekvämligheter, “skulle du nu vilja veta hvad som fört min prinsessa ut denna vackra November morgon. Det är en skön historia, och så säkert som jag lefver skall jag berätta det för Frank.”

“Antag att du börjar med att berätta det för mig,” sade hans moder leende.

“Berätta det du, Kitty. Ser hon inte ut som en riktig gammal informator sen? Se bara på henne, hon behöfver endast ett par glasögon och ett Spanskt rör.”

“Gossen är förvirrad,” sade Lady Irwin. “Han är så förtjust öfver att du kommer och afbryter den tröga tete-a-teten med hans tråkiga gamla mor, att han ej kan tala ett förståndigt ord.”

“Näväl då, Mamma, fast du hvarken är tråkig eller gam-

mal — mycket yngre än Kitty, det är jag viss om — kulle du kunna tro det? Den afskyvärda varelsen har kommit hit i detta väder för att ge mig Arnolds skriföfningar.

“Hon är mycket för god mot er min herre; och vi måste bedja Mr Birkby vara strängare emot dig, om du fortfar att vara så vårdslös.”

“Men tänk bara så förargligt, Mamma, när jag så skiekligt hade glömt den dumma boken, och intalat mig att det vore grymt att skicka Brade och den gamla ponyn efter dem i ett sådant väder, så skulle hon just komma sjelf i köld och regn, bara för att komma mig att blygas öfver mig sjelf. Det finns bara en ursäkt för henne, hon har aldrig sjelf skrifvit Arnolds öfningar, och därför vet hon ej hur odrägliga de äro.”

“Men nu när jag burit hit boken, så hoppas jag att du tänker skrifva din öfning,” sade Kitty leende.

“Det kommer an på om du vill vika papperet, formera pennorna och slå upp orden i lexikonet. Men nej, låt oss få ett parti biljard. Jag skall leta rätt på Frank, och Mamma spelar också med.”

“Nej, nej,” sade Kitty, “jag spelar ingen biljard förrän du skrifvit.”

“Näväl, vi kunna spela utan dig, som du vet.”

“Då kommer du att få spela ensam,” sade hans moder. “Här finns ingen som vill spela med dig, om du är ohöflig mot Kitty.”

“Ohöflig mot Kitty!” ropade gossen i det färgen steg på hans kind. “Ohöflig mot Kitty, som jag älskar högre än allting annat på jorden? Jag vet icke hvad Mamma menar.”

“Han ville bara visa, att jag ej var alldeles så outhärlig, som jag sjelf trodde,” sade Kitty ursäktande. “Kom Edvard, skrifningen tar inte en halftimme, och vi ha sedan god tid att spela biljard.”

Gossen lydde, ehuru hans kinder ännu blossade. Han hoppsamlade hvad han behöfde för sitt arbete och skref sitigt och hastigt en stund: men sedan slängande bort sin penna kastade han sig på golvet, gömde sitt ansigte i Catharinas knä och brast i tårar.

“Tyst Edvard, är detta rätt — är detta kristligt?” hviskade Kitty.

“Ohöflig emot dig, min egen käraste Kitty?” snyftade gossen. “Om jag var det, så menade jag det åtminstone ej. Na-

turiigtvis kunna vi ej spela utan dig, åtminstone kan inte jag det, och jag är säker på att Frank inte ville göra det. O, du vet inte hur ledsamt och tomt hela huset är, när du ej är här. Pappa sitter i sin studerkammare och gör upptäckter af meteoriska fenomen eller något sådant; och Frank inbillar sig att han gör storverk med sin Plato, fastän jag tror att han åtminstone halfva tiden ej gör annat än röker och drömmer; och Mamma och jag prata oss i ett förskräckligt missnöje med allting. O, Kitty, jag hatar mig sjelf så ibland, och du skulle också hata mig, om du visste hvilka syndiga tankar stundom komma i mitt hufvud.”

“Syndiga tankar komma öfver oss alla, Edvard, och du vet att der endast finns ett sätt att drifva bort dem.”

“Om jag bara vore Frank,” sade gossen, “så skulle jag vara riktigt lycklig.”

“O, nej, om du är missnöjd nu, så skulle du äfven vara missnöjd då; och din bror älskar dig så ömt. Jag kan ej förstå hur du kan ha hjerta att afundas honom.”

“Men jag gör det likväl, Kitty. Jag afundas honom hans rang och hans förmögenhet. Jag afundas honom emedan alla älska honom. Till och med du älskar honom mer än mig.”

“Vet du ej hvilka stora skäl jag har att älska honom,” svarade Kitty fast, ehuru med en lätt förvirring. “Jag har ofta sagt dig hvilken vän han varit mig hela mitt lif!”

“Ja, jag vet nog, att du ej älskar honom för att han är rik och kommer att kallas Sir Francis. O, jag önskar att han varit ful och elak, ty då kunde du ej ha älskat honom.”

“O, kära Edvard, tänk hur orätt det är, att vara förargad öfver att din bror är omtyckt.”

“Åh det är inte det som förargar mig just. Jag vill inte att folk ej skulle tycka om Frank, ty han är en präktig gosse; men jag önskar att någon ville tycka mer om mig än om honom eller något annat på jorden.”

“Du vet att din mor gör det, och för hennes skull borde du försöka att vara nöjd och lycklig.”

“Nå ja, jag är ganska lycklig, bara inte dagarna voro så rysligt långa och allting så tråkigt. Vet du, jag gjorde något i morse. Jag är säker på att du skall säga att det var orätt — jag kände sjelf att det var så, och jag tänkte ej göra det, men hur det var, så kunde jag ej låta bli. Jag sade åt Mamma, att jag önskade jag vore Frank. Hon såg så förargad ut och der

kom en sådan underlig skugga öfver hennes ansigte. Tycker du inte hon är bra vacker, Kitty?"

"Jo, isynnerhet när hon ler."

"Nej, när hon är ond. Det är min egen älskling Kate som ser oemotståndlig ut när hon ler. Mamma ser storartad ut när hon vredgas. Jag känner en sorts krypande i hvarje åder och som om det brände mig i hjertat, när hon ser så der ut. Är det orätt att tycka om att se det?"

"Det måste vara orätt," svarade Kitty allvarsamt. "Hon kan ej annat än känna sig olycklig, när hon ser så ut. Dessutom tror jag inte att det är vördnadsfullt af dig eller öfverensstämmande med den aktning du bör hysa för din mor att bespeja hennes utseende, eller gifva din egen uttydning åt ett flyktigt uttryck."

"Se inte så ledsen ut, Kate. Jag kan ej bära att se det. Jag vet att jag är mycket elak, men du får ej hata mig. Jag försöker att bedja, jag gör det verkligen, och jag vill göra det ännu mera. Är det inte underligt," tillade han lägre, "är det inte underligt, att jag aldrig tycker om att se dig ledsen; men när jag förargar min moder, så hoppar blodet i mina ådror, och jag känner, som om jag ej kunde låta bli, det för mig så nära henne. Se på min panna, ser du att jag får en sådan rynka som hennes? Jag rynkar pannan så om nätterna ibland, att jag vaknar deraf, och jag drömmer om ingenting annat än kamp och strid. Kära Kitty, tror du att jag någonsin kunde få komma till himlen?"

"Kom ihåg, hvem det var som gaf sitt dyrbara lif till en lösen för syndare. Edvard! Tänk på Honom, som älskar dig, och som ömmar för dina brister."

"Ibland," sade gossen, seende ut genom fönstret och talande i en ljuf, drömmande ton — "ibland synes mig allt som är skrifvit i Bibeln så sannt, att jag känner som om jag hade styrka till allt; men så är det allt borta igen i ett ögonblick, och de gamla onda tankarna komma igen. Jag förmodar, Kitty, att det är djefvulen, som tager bort ordet ur mitt hjerta."

Sålunda sutto de båda och talade med hvarandra på den mörka Novemberdagen.

KAPITLET VII.

“Min kära Kitty, vi måste tänka på att skaffa dig några nya kläder, för din Londonresa. Naturligtvis vill du väl helst köpa det mesta der, men du måste åtminstone hafva en ny resklädning. Jag har sett ett mycket vackert sidentyg som just skulle passa, och som ej kostar mer än omkring tre riksdaler alnen.”

“Jag reser ej till London, kära tant,” svarade Catharina med låg röst.

“Tänker du ej resa!” utropade Miss Birkby, tittande öfver sina glasögon i förvåning. “När Lady Irwin varit här sjelf, och din Pappa och jag ha antagit bjudningen.”

“Jag sade Lady Irwin, att jag ej kunde fara. Jag visste ej att hon skulle bjuda mig förrän just nu. Edvard har visst talat derom, men hon har aldrig nämnt det förut.”

“Men jag kan inte förstå, hvarför du ej vill,” fortsatte Miss Birkby. “Du får aldrig mer ett sådant tillfälle i ditt lif. Du finge nu se allting och vara med i de bästa sällskaper, utan något besvär eller möda. Jag är säker på att Lady Irwin ej kommer att tycka om det. När jag var vid din ålder, brukade jag gå hvar man bjöd mig. Jag hoppas det ej är emedan du ej vill lemna din Pappa och mig, ty vi kunna sköta oss sjelfva, som du vet, och vi kunna ej begära att kunna få behålla dig alltid.”

“Jag tror nog att Pappa och tant skulle bli bra ensamma om jag reste,” svarade Catharina långsamt, men det är icke det enda skälet. Jag tror ej, att det voro nyttigt för mig att fara, och jag hoppas att I låten mig stanna hemma.”

“Naturligtvis, kära barn, vi äro bara alltför glada att få behålla dig. Jag vet minsann inte hvad vi skulle ta oss till utan dig i tre månader. Jag är bara ledsen för Lady Irwin.”

“Detta är rent för illa,” ropade Edvard Irwin, rusande in i rummet med lågande kinder och ögonen ännu fuktiga af förtrytelsens tårar. “Tänk bara Miss Birkby, tänk, Mamma säger att Kitty inte vill följa med!”

“Hon har just sagt mig detsamma, kära Edvard, och jag är fullkomligt lika förvånad som du.”

“Men hon vet inte hvad hon afsäger sig,” svarade Edvard häftigt, “hur kan hon ha någon aning derom, som aldrig varit utom denna dumma byn i hela sitt lif, och Ni kan inte tänka Er hvad besvär Pappa och jag haft för att få Mamma att bjuda henne. Hon är i rysligt dåligt lynne nu och säger, att hon

visste, att hon ej ville följa med, ehuru jag inte begriper hur hon skulle kunna veta det. Hvarför vill du inte komma, söta Kitty?” fortsatte han förändrande sin ton från vrede till bönfallande ifver. “Du vet inte hur roligt London är. Manma är med öfverallt, och alla komma till oss; och jag skall vara så flitig. Jag skall lära mig mina lexor hvarenda morgon, innan jag går ut. Söta Kitty, kom!”

“Jag skulle bra gerna vilja det,” sade Catharina, försökande att dölja sin bedröfvelse. “Jag skulle så gerna vilja se allt som vi talat om, och höra de ryktbara och utmärkta män, som du känner, men jag tror ej att det vore rätt af mig att fara.”

“Men hvarför, Kitty, hvarför? Vi vilja ej göra något orätt. Du kan gå till kyrkan tre gånger hvar Söndag om du vill, och det finns en kyrka helt nära oss, der de hålla gudstjenst hvar-enda dag. Der finnas också en hel hop tiggare, tio gånger eländigare än några i Swallowfield, och de komma sjelfva att begära dina penningar, utan att du behöfver ha besvär att söka upp dem. — Är hon inte bra tråkig, Miss Birkby? Hon tycker sig ha gett ett ovedersägligt skäl, när hon säger att det ej vore rätt att fara, och sedan kommer man ingen väg med henne. Det bästa är likväl, att hon ej nedlåter sig till att säga hvarför hon ej anser det rätt. O, Kitty, du kan inte tro hur ond Frank är. Han blef så blek som ett lärft och gick sin väg från bordet, der vi alla sutto och åto frukost. Han sade inte ett ord, men jag ville inte vara i ditt ställe för något i verlden!”

“Detta allt är ju bra illa, Kitty,” sade hennes tant. ”Jag är säker på att din pappa och jag kunde hjälpa oss utan dig. Jag kunde få Jane Thope att läsa för honom, hon läser utmärkt bra, och han skulle snart vänja sig vid henne.”

“O, Miss Birkby, det tjenar till ingenting,” sade Edvard sorgset. Han hade studerat Catharinas till hälften bortvända ansigte. “Hon vill inte komma, och naturligtvis vilja vi ej tvinga henne, ehuru ledsna vi må vara.”

Kitty suckade tungt, men svarade ingenting.

“Om du bara ville ge ett skäl,” sade Edvard efter en stunds tystnad i en mildrad ton. “Om du bara ville säga hvarför du ej vill komma.”

“Jag kan icke göra det, Edvard, men vill du ej lita på mig? Vill du ej tro mig när jag säger, att det ej är af brist på kärlek, som jag afslagit Eder vänliga bjudning — att jag skulle hafva njutit af att få fara, mer än jag kan säga. Vill du ej tro detta

på mitt blotta ord och ännu ha förtroende och kärlek till mig? Du kan inte tro hur bedröfvad det skall göra mig, när I ären borta, att tänka det I dömen mig hårdt.”

Gossen var tyst, men hans ansigtsuttryck skiftade oupphörligen under intrycket af olika sinnesrörelser. Slutligen blef det lugnt och godt. Han tog Kittys hand och tryckte den emellan sina, i det han utropade:

“Det är mycket svårt, men jag vill göra det. Jag vill tro hvad du säger, Kitty, och jag vill inte sjelf tänka illa om dig, ej heller tillåta någon annan att göra det. Du har aldrig bedragit mig, du har varit ömmare och kärleksfullare emot mig än någon syster kunnat vara, och om du säger, att det ej är af brist på kärlek som du ej följer med oss, så vill jag tro dig och älska dig lika mycket som förut. Men du vill väl skrifva till mig?”

Catharina försäkrade att hon räknade på hans bref såsom en stor källa till förnöjelse under hans frånvaro, och han tog afsked mycket tröstad och fast besluten att försvara Kittys obegripliga beslut mot hvar och en som skulle försöka att klandra det.

Men en annan och mycket hårdare strid väntade henne ännu — en strid, som hon gerna skulle undvika, om det varit möjligt. Den förtroliga vänskap, som sedan deras barndom egt bestånd mellan henne och Frank, gaf honom rätt till en förklaring öfver skälen till hennes uppförande, en rätt, som hon, ehuru stor svårighet den försatte henne i, ej kände sig böjd att ifrågasätta.

För att undvika, eller åtminstone fördröja sitt sammanträffande med Frank, tog hon tillfället i akt att aflägga ett besök hos sin gamla sköterska, som med sin man bebodde ett litet torp på något afstånd från Swallowfield. Hon lemnade ej Mrs Price förrän klockan var öfver fem, och skymningen började inbryta, då hon med sorgset sinne anträdde sin hemfärd. Den milda, fuktiga luften andades vällukt från de tidiga violerna och auriklerna, och månen började just synas på himlahvalfvet. Af tonen lämpade sig för vemodiga och ömma känslor, och som Catharina fortsatte sin väg, förde hennes minne henne tillbaka till barndomens dagar och de otaliga fröjdfulla timmar hon tillbringat med Frank.

Då en krökning af vägen hastigt förde henne ansigte mot ansigte med honom, som hon tänkte på, betraktade hon honom

utan förvåning, ehuru blodet, som hastigt stockade sig åt hjer-
tat, beröfvade henne förmågan att tala eller röra sig.

“Jag kom för att möta dig Kitty,” sade Frank Irwin, “din tant sade mig hvart du gått och bad mig söka upp dig; jag hoppas du ej är missnöjd på mig därför?”

“O, nej” sade Catharina, darrande ännu mera, under det hon endast med en bönfallande blick vågade afvända hans vrede; ty der voro i hans ton och sätt en köld och en tvungenhet, som voro alldeles nya för henne. Han vände om för att följa henne, men det dröjde en stund, innan han åter talade. Slutligen sade han:

“Jag vill tala några ord med dig, Catharina.” Han talade långsamt och med synbar ansträngning. “Jag behöfver icke säga dig, att din vägran att följa min mor till London var en svår missräkning för mig, ja, och en oväntad missräkning dessutom. Jag tänker icke oroa dig med att forska efter skälen till denna vägran. Du har handlat så bestämdt, att du sjelf måste vara öfvertygad om deras hållbarhet. Jag vill endast säga dig, att jag märker af detta liksom af ditt sätt och uppförande mot mig alltsedan min återkomst från Tyskland, att jag varit nog olycklig att ådraga mig ditt missnöje. Jag har förgäfves hos mig sjelf sökt upptäcka någon anledning, du har ej gifvit mig någon nyckel till gåtan, ehuru jag dagligen känner hur starkt det missnöje måtte vara, som förmått att så fullkomligen förändra vårt inbördes förhållande och förstöra en vänskap som var så gammal och så förtrolig. Jag är dock icke nog inbilsk för att tro det din vägran att följa med till London endast föranledts af din motvilja för mitt sällskap. Om det vore det enda hindret, så behöfver du ej tveka längre, ty jag har i dag begärt och erhållit min fars tillåtelse att företaga en längre resetur i Amerika, och jag tänker till och med utsträcka mina vandringar ända till Klipp-bergen.”

Han hade talat i en hård, slö ton, utan att en enda gång se på sin följeslagerska, endast oroligt svängande sitt ridspö och med ögonen följande dess rörelser. Hvarje mening föll hårdare och hårdare på den stackars Catharinas hjerta, och när det sista oväntade slaget kom, måste hon stanna, ty hennes svigtande lemmar nekade att uppehålla henne, en dödlik blekhet spred sig öfver hennes ansigte, och hennes läppar darrade af det fåfänga försöket att framtvinga ett ord.

Skrämd ur sin vrede, skyndade Frank att stödja henne och

betraktade som förstenad en rörelse sådan som han aldrig förr sett, under det hans hjerta slog honom för det sjelfviska i hans förebräelser.

“O, Kitty,” ropade han lidelsefullt, “glöm hvad jag har sagt. Naturligtvis vet jag, att du ej kan hjälpa det; jag var en dåre som kunde hoppas något sådant; men du vet, Kitty, att hvarenda människa, utom du, är sjelfvisk.”

“Du skall höra hela sanningen!” sade Kitty, som i sin ångest att att blifva herre öfver sin rörelse knappast fattade vigten af hans ord. “Jag har aldrig behöft ångra mitt förtroende för dig, och svårt som det är, vill jag äfven nu förtro mig åt dig.”

“Nej, Kitty, jag vill ej veta någonting; du skall ej tvinga dig till något för min skull. Jag vet att jag i alla hänseenden är ovärdig din uppmärksamhet. Jag kan nog förstå hvilket motbudande sällskap jag måste vara för en mild, fulländad kvinna som du.”

“Frank, hur kan du tala så oesynnerligt? Du vet att ovärdigheten är helt och hållet på min sida. Lyssna till mig några ögonblick, och jag vill försöka säga dig mina skäl, att du ej behöfver anse mig alltför nyckfull. Du vet att min fader tillbringat sitt lif i en sådan tillbakadragenhet, att han föga tänker på eller frågar efter hvad som säges eller händer i världen. Han är van att se dig, och han älskar dig högt. Min tant vet kanhända något mer om sådana saker, men jag tror i alla fall, att om någon af dem tänkt alls på saken, så skulle de anse mig för din jemnlige.”

“Näväl,” sade Frank allvarsamt, ehuru ej otåligt.

“Du ser, att deras kärlek till mig skulle göra dem blinda för sanningen.” Kitty talade med tilltagande svårighet, men ändå med en viss beslutsamhet. “Jag försökte att tala med Lady Irwin och begära hennes hjälp, men jag kunde det ej. Jag tror ej det passar sig att tala derom med dig, Frank, men du skall hjälpa mig, som du alltid gjort hela ditt lif, och för vår gamla vänskaps skull. Jag kunde icke uthärda att förlora din vänskap.”

“Hvad än må hända, det behöfver du aldrig frukta,” svarade Frank allvarsamt.

“Tack för den trösten! Och nu förstår du mina skäl.”

“Förlåt mig, dyra vän, men jag förstår ej det minsta deraf. Du talar om världen, och att din faders kärlek för dig gör honom blind; men jag erkänner uppriktigt att jag ej är i stånd

att följa din tankegång eller begripa hvad sammanhang detta har med din vägran att följa min mor till London.”

“Förstår du icke, att om jag följer med, så skulle jag vara tvungen att vara mycket i ditt sällskap, och folk kunde tänka — eller för att säga rent ut, det vore icke bra för mig.”

“O, hvarför sade du mig icke det förut? Naturligtvis var det svårt för dig att säga det. Hur dum jag var, som ej kunde begripa det sjelf. Men nu, då jag reser så långt bort, till en annan verldsdel, vill du ej följa med då? Ingen kan nu anmärka på eller missförstå dig.”

“Jag vill följa med, om du önskar det,” sade hon i en mycket låg och nedslagen ton.

“Det är ännu något, som du döljer för mig,” sade Frank i det han betraktade henne uppmärksamt; “och det är något som gör dig olycklig. Du vill inte följa med till London ens om jag reser till Amerika.”

“Hvad nöje kan jag hafva der, när du ej är der?” svarade Catharina; “skulle ej allt hvad jag såg påminna mig om dig och din vänlighet?”

“Och likväl förnekar du mig nöjet att få vara der med dig? Jag har hört sägas att qvinnor äro gåtor, och jag har ibland haft svårt att förstå min mor, men att du skulle vara obegriplig och inkonsequent, det är mig något alldeles nytt.”

“Låt mig bara stanna hemma” sade Kitty bedjande; “begär ej att jag skall resa till London — visa intet intresse för mig; och när du kommer tillbaka, skall du återfinna din gamla vän och lekkamrat.”

“Nej, Kate, låtom oss icke bedraga oss. Så kan det aldrig bli mera. Den lyckliga tiden, då vi voro allt för hvarandra, är förbi; och den kalla vänskap du erbjuder mig, är en dålig ersättning för den kärlek du engång hyste till mig. Hvad mig angår, så kan jag ej upphöra att älska dig, och jag kan ej visa mig nöjd med att vara mindre än allt för dig. Tiden kan måhända lugna mina känslor, och jag skall kanske vänja mig vid tanken att vara ingenting för dig; men vi kunna ej blifva barn igen, och minnet af dessa fröjdefulla dagar göra endast det närvarandes sorg mera bitter.”

“Säg icke så,” sade Kitty med darrande röst, “vi kunna vara såsom syskon för hvarandra.”

“Syskon,” ropade han häftigt. “Bedrag icke dig sjelf, liksom du ej kan bedraga mig. Syskon! Vi hafva aldrig varit

bror och syster, och vi kunna aldrig blifva det. Jag älskar dig Kitty, grym som du är. Du vet att jag älskar dig, icke med den lugna tillgifvenhet som vanan och instinkten alstra emellan medlemmar af samma familj, utan jag älskar dig med den kärlek, som, om du sjelf ej känner den, du dock åtminstone läst om. Du var min barndoms dröm och min ungdoms hopp, Allt hvad en syster kan vara, och ännu tusen gånger mer, var du för mig. Jag vill icke öfvertala dig till omöjligheter. Jag älskar dig för mycket för att söka verka på dig genom att vädja till ditt medlidande. Ja, jag värderar mig sjelf för mycket dertill; men håna mig ej med att jemföra hvad som är lifvet i mitt lif, med en känsla, som, ehuru ren och helig den än må vara, dock utan svårighet kan delas mellan många. En dag, Kitty, skall du kanske känna hvad det vill säga. Gifve Gud, att när du engång kommer att älska, du aldrig må behöfva känna bitterheten af en obesvarad kärlek!”

“Der finnas så många, många som äro mer värda din kärlek än jag.”

“Om än så är, så frågar jag ej efter dem. Jag älskar dig. Jag har älskat dig från den stund, då jag ledde dina första stapplande steg i din faders trädgård. Jag kallade dig aldrig syster, jag kände aldrig en broders kärlek för dig. De känslor, jag då hyste, voro en svag förebild af dem, som nu beherska mig. Jag gjorde mig förhastadt nog säker om min lycka, orimligt som det kan förefalla dig. Aldrig förr än denna vinter, aldrig till fullo förr än i dag tog jag i betraktande möjligheten af dessa qval.”

“Om jag endast vore dig närmare i allting,” stammade Kitty.

“Än sedan?” sade Frank otåligt; “det skulle ej föra ditt hjerta närmare mig. Jag skulle älska dig som en älskare, och du skulle betrakta mig som din broder.”

“Huru litet du känner mig!” utropade Kitty. “Tror du ej att jag haft några strider? Tror du ej jag gjutit några tårar? Tror du det är lätt för mig att gå miste om ett enda uttryck i ditt anlete eller en ton af din röst! O, du får inte tro att hela bördan, nej inte ens tyngsta delen deraf fallit på din lott. Du har så mycket att trösta dig med, så mycket som kan förjaga mig ur dina tankar. Jag eger bara minnet af det förflutna och bönen till min hjälp.”

“Du blir mer och mer obegriplig, Kitty. Om jag finge döma efter den skenbara meningen af dina ord, så kunde jag nästan

hoppas, att du älskar mig så som jag vill blifva älskad. Och likväl gör du denna bekännelse med en så sorgsen röst och ett så hoppöst utseende, att jag ej vågar fröjda mig deröfver. Hvilka skrankor äro der då emellan oss? Hvilka okända hinder kunna förvandla denna stund, som skulle vara den ljufvaste i vårt lif till ett ögonblick af bitterhet och sorg?”

“Du vet det! Aek, hvarför bringa mig att upprepa det? Jag är en simpel landtflicka utan förmögenhet eller uppfostran. Du har talanger och en rang, som berättigar dig, att knyta förbindelse med landets ädlaste familjer; och en sådan förening vänta Sir Edvard och Lady Irwin helt naturligt, att du skall ingå.” —

“Och är detta det enda hindret, Kitty?”

“Ja; men till och med för din skull vill jag ej truga mig in i din familj. Jag vill ej förtjena förebråelser af dem, som jag är skyldig tacksamhet och tillgifvenhet.”

“Vid himlen, Kitty, du gör min fader och min moder orätt, om du tror att de skatta rang och rikedom högre än ett sådant rent och troget hjerta — en sådan odlad själ — som din! Dessutom, om de vore blinda för dina förtjenster, tror du ej att de skulle sätta något värde på min lycka eller göra något afseende å mina önskningsar? Kasta sådana ovärdiga tankar långt ifrån dig! Min mor kan visserligen synas nyckfull, hon må vara opålitlig i småsaker, men hennes egna känslor äro allt för djupa för att kunna tillåta kenne att riskera bådas vår lycka för en fördom.”

Men Catharina kunde ej tänka så. Oaktadt hennes glädje, förblef hennes hjerta nedtyngdt af en orolig aning. Hon kände att Lady Irwin skulle ogilla deras förening, och skuggan af kommande sorger föll tung och mörk öfver hennes själ.

Frank, ehuru ej fullkomligt fri från samma instinktliga fruktan, kunde dock ej återhålla glädjen öfver den bekännelse han lockat ur henne; han öfverhopade henne med smekord, begärde förklaring öfver tusende småsaker som oroat honom, och hörde med hänryckning att de voro lika många tecken af en medveten kärlek. Sedan framdrog han skäl — ovederläggliga skäl — för att bevisa henne orimligheten af Lady Irwins ogillande, tills Catharina, ehuru icke öfvertygad, likväl småningom bragtes att sympatisera med hans förtjusning; och när de skildes utanför hennes faders port, skulle det varit svårt att säga hvilken af de två var den lyckligaste.

KAPITLET VIII.

Sir Edvard satt och läste, när hans son inträdde i matsalen. Han var icke en man, som i allmänhet sysselsatte sig mycket med sina barn, och han såg knappt upp vid Franks inträde, endast visande sitt medvetande af hans närvaro och sin tillfredsställelse deröfver genom en fråga om vädret. Sedan Frank besvarat denna och satt sig vid elden, började han öfverlägga i sitt sinne hur han skulle komma fram med det ämne som sysselsatte hans tankar. Han tviflade ej på att hans fader skulle höra honom med intresse; men det var med betydlig svårighet, som han slutligen framstammade en begäran, att hans fader ville låna honom sin uppmärksamhet för några minuter.

“Hvad nu, Frank?” sade Sir Edvard läggande ned sin bok med en blick af förundran. “Du tykes mycket otålig, och jag klandrar dig ej därför. Jag tror att resor göra en ung man godt, förutsatt att han reser för ett visst ändamål, och ej allenast för att slösa bort tid och penningar. Jag har just nyss talat med din moder om din plan. Hon tycker att jag borde tagit tid på mig för att besinna mig, innan jag samtyckte till en så lång och farlig resa; men, såsom jag bevisade henne, den är ingenting emot Argonauternas tåg. Oaktadt äfventyrets fara, erkänner jag, att jag är glad, att du bestämt Klippbergen till ditt Ultima Thule; ty jag skall tycka mycket om att få några geologiska prof derifrån; och en tillförlitlig beskrifning på mormonismen, en af tidens märkvärdigaste fenomen. De berättelser vi hafva derom, måste till en viss grad vara partiska. Du har ett klart hufvud och unga ögon att göra dina upptäckter med. Det enda jag ville varna dig för, är att allt för mycket hängifva dig åt de gammaldags fördomar, som vår gode vän Birkby gjort sig så mycken möda att inplanta i dig.”

“Jag har just nyss lemnat Kitty,” började Frank slutligen med en förtviflans ansträngning.

“Hvarför tog du henne icke med dig hit? Den lilla kråkan, jag undrar ej på om hon blyges att visa sitt ansigte. Din mor är alls ej belåten, skall jag säga dig. Hon har aldrig tyckt serdeles om stackars Kitty. Det är besynnerligt — men — kanske när allt kommer omkring att det är naturligt. Portia skulle väl kanske ansett Imogene väl vattenaktig. Jag börjar verkligen frukta att min lilla vän blir lik andra qvinnor, och det vore bra stor skada om Kitty, den älskligaste varelse, som

någonsin gladda ett människohjerta, skulle börja få sina nycker och infall.”

Här var ett godt tillfälle för Frank. Dessa varma uttryck af kärlek och ömhet lossade hans tungas band. Han försvarade Catharina från beskyllningen att hafva nycker. Sedan förklarade han med mera svårighet de skäl, som föranledt henne att afslå Lady Irwins inbjudning, och slutade med en allvarlig bekännelse om sin kärlek, och böner att hans far ville hjälpa honom till det bästa.

“Sålunda måste jag förblifva i min närvarande okunnighet om verkliga förhållandet med mormon-kolonien.” sade Sir Edward, när hans son ändtligen slutat; “och jag skall icke kunna rikta mina samlingar med arter från Klippbergen! Tror du att man kunde öfvertala Kitty att göra det till målet för en bröllopsresa? Men skämt åsido; min kära Frank, detta är ett allvarsamt ämne. Både du och Kitty äro alltför unga att sätta edra hufvuden under det äktenskapliga oket. Kitty är god nog åt en kejsare, och du blir en lycklig man, om du får henne. Likväl är det en sak, som måste omsorgsfullt öfverläggas för bådas Er skull.”

“Vi skola gerna vänta, endast min far ger oss sitt samtycke.”

“Åh ja, det tror jag nog. Lika gerna som rimfrosten vill vänta när solen skiner. Jag var ej många månader äldre än du nu är, när jag gifte mig med din mor. Jag var mycket lycklig “bonæ sub Cinaræ regno.” Kitty är ej olik henne i många afseenden. Men jag skall säga dig en sak, Frank; vi måste tala med Lady Irwin; hon tycker inte om att man gör något utan att rådfråga henne. Jag önskar att Kitty ej haft sitt vackra anfall af pryderi just nu. Helen tycker ej om att få nekande svar på sina inbjudningar, isynnerhet, då hon anser sig bevisa en ynnest med dem.”

Lady Irwin lyssnade med blandad förvåning och ovilja, när hon fick del af saken. Hennes ansigte uttryckte tillräckligt hennes missnöje, ehuru hon sökte beherrska dess uttryck, och hon besvarade endast med några kalla ord af ogillande sin mans vänliga framställning af de älskandes önsknningar. Underligt som det må förefalla, hade hon aldrig tänkt på möjligheten af Franks giftermål, eller åtminstone endast som ett aflägsset ondt, som skulle hindras så snart det hotade. Att han skulle älska Catharina Birkby hade aldrig fallit henne in. Hon värderade Catharinas skönhets och talanger ganska lågt och tänkte knappt

på henne, annat än som en passande lek-kamrat åt Edvard — ett angenämt husdjur, som det kunde vara trefligt att hafva när sig. Upptäckten att denna menlösa flicka med sin milda röst och sitt barnsliga utseende var den fiende, för hvilken hon mest borde vara på sin vakt, var en bitter tillökning till hennes förtret. Betrakta saken från hvad sida som helst kunde hon ej upptäcka något rimligt skäl att hoppas, det ondas afvändande. Sir Edvard hade redan så godt som gifvit sitt samtycke; hon visste, att ehuru i allmänhet medgörlig, han dock var mycket bestämd i vissa saker; att hans kärlek för sin äldste son var stark, hans känsla af rättvisa sträng, och att han alltid betraktat Kitty sjelf med en synnerlig bevågenhet. Men intet af allt detta rubbade hennes beslut att förhindra giftermålet, kosta hvad det ville; tvärtom, svårigheterna som lågo i vägen stärkte endast hennes mod och skärpte hennes uppfinningsförmåga. Agnes sympathetiska ovilja, för hvilken hon upptäckte sin oro under sin aftontoilette, styrkte henne i tanken att Catharina missbrukat hennes gästfrihet, och under sken af oskuld och menlöshet med framgång utfört sina nedriga planer på arfvingen. Hon beslöt att möta hårdt med hårdt, och genom att använda sitt stora inflytande på sin man, uppskjuta de älskandes förening och, under sken af att befordra deras välfärd, motverka och slutligen omintetgöra deras planer.

De älskandes ungdom utgjorde naturligtvis den förnämsta af hennes betänkligheter; hon vidrörde lätt Catharinas brist på förmögenhet och underlägsna rang; hon gjorde Sir Edvard uppmärksam på den inskränkning de sjelfva måste underkasta sig, om två familjer skulle kunna lefva på inkomster, visserligen ganska betydliga, men som hittills ärligen gått åt till sista öret; hon uppehöll sig vid den skada det skulle vara för Edvard, att blifva beröfvad fördelarne af en sådan uppfostran som hans broders, fördelar, dess mera nödvändiga för honom, som hans framtid måste bero af hans egna bemödanden. Hon erkände öppet att hon ej kunde begripa Franks böjelse och lät förstå att hon hyste något tvifvel om dess beständighet, framhållande huru ofta ett vackert ansigte och ett mildt lynne, som voro nog för ynglingen, ej längre tillfredsställa den mognade mannens smak. Härpå svarade Sir Edvard, att det ej vore troligt, det en böjelse, grundad på en så förtrolig bekantskap och så styrkt af ömsesidig aktning skulle kunna vara af en flyktig natur; han sade, att han för sin del vore fullkomligt nöjd med lilla Kitty

till sonhustru, men han erkände, att han ej besinnat nödvändigheten af en egen bosättning, och slutade med att uttrycka sin tanke det de båda unga ej hade så brådtom, och icke skulle göra stor svårighet vid att få vänta ett eller annat år.

När Frank fann att Catharinas farhågor, åtminstone till en viss grad egde grund, och att Lady Irwin syntes besluten att fördröja, om än ej att öppet motsätta sig deras förening väcktes hans motsägelseanda, och han kunde ej helt och hållet undertrycka sin otålighet vid hennes framställningar. Han tillbakavisade med harm tanken på att hans känslor skulle kunna undergå någon förändring, han tyckte huset kunde vara stort nog för honom och Kitty, men om hans föräldrar tyckte annorlunda, så låg det ju i hans fars intresse att skaffa honom någon syssla, som kunde sätta honom i stånd att sjelf försörja sig och sin hustru; han hade ingen tanke på ett brådstörtadt giftermål, men han kunde ej inse något skäl som kunde rättfärdiga honom i att låta Catharina underkasta sig alla svårigheterna af en förlofning för obestämd tid.

Lady Irwin fann sin medgörligaste åhörarinna i Catharina sjelf. Hon var så beredd på den fruktade herskarinnans vrede ifall hennes kärlek blefve känd, att när hon ansatte henne med skäl, öfvertygande, böner, förenade till och med med smekningar, gaf hon endast allt för mycket efter, och, tacksam för tillåtelsen att älska, samtyckte hon till hvarje vilkor, knappast anseende uppskof för något ondt, i sin stora oväntade lycka.

De blifva trolofvade, och det blef en känd sak i grannskapet, att Miss Birkby var förlofvad med Mr Irwin. En eller två gamla mamseller eller intrigerande mödrar blefvo högst harmsna, men af de flesta ansågs det som en mycket naturlig och önskvärd sakernas ställning.

När Mr Birkbys bifall begärdes, gaf han det af allt sitt hjerta, underrättande Frank med glädjetårar, att han var glad att kunna visa den kärlek han hyste för honom, genom att gifva i hans förvar sin käraste jordiska skatt; han blef något missnöjd öfver Lady Irwins önskan att uppskjuta giftermålet, ty hans kärlek oroades af tanken att hans barns förträfflighet icke uppskattades till dess fulla värde, men några ord af Catharina lugnade hans tvifvel, och han kunde icke länge vredgas öfver hvad som gaf honom en längre bsittning af henne, som var så kär och nödvändig för hans lycka.

Hvad Miss Birkby angår, så kastade underrättelsen henne i ett haf af förtjusning. Hon hade en lycklig förmåga att aldrig se, hvad som föregick under hennes ögon; naturligtvis visste hon att Frank och Kitty tyckte om hvarandra, men tanken på att det kunde vara något annat än vänskap hade aldrig fallit henne in. Hon önskade dem lycka af allt sitt hjerta, och kunde ej inse hvarför de ej skulle blifva lyckliga då de alltid varit sådana kära, snälla barn båda två.

Och der stannade saken. Lady Irwin, nöjd med att hafva afvändt det onda för tillfället, öfverlade emellertid sina planer, och var nöjd med att bida sin tid. Hon tilläts likväl ej att njuta mycken ro, ty hon förföljdes alltjemt af den tysta väl-taligheten i Franks sorgsna blickar och af sin egen sons öppna föreställningar.

Edvard hörde nyheten i början med missnöje, och var benägen för att känna sig sårad af att Catharina älskade någon högre än honom; men när det första missnöjet var öfver ingick han med ifver i de älskandes intresse, och sedan han antagit sig deras sak understödde han den med en värme, karakteristisk för hans temperament, och hvilken växte med motståndet. Stolt öfver den seger han vunnit öfver sig sjelf, och retad af misstanken att hans moder drefs af kärlek till honom, tröttnade han aldrig att yrka på sin broders fördel, tills hans pinande enträgenhet dref henne till vansinne och stadfästade hennes beslut. —

“Tanklösa otacksamma gosse!” utropade hon en dag då hans envishet bragt henne utom sig; “blind för ditt eget intresse liksom du är likgiltig för din mors kärlek.”

“Mitt intresse,” svarade Edvard, “hvad kan detta ha att göra med mitt intresse; annat än att det måtte vara mitt intresse att se Frank och Kitty lyckliga.”

“Och dig sjelf en tiggare, och din moder beroende af en landtprests dotters barmhertighet. Däraktiga barn! hur skall du känna det, när du blott är ett nådejon i det hus under hvars tak du är född?”

“Mamma, derhän kommer det aldrig! Mamma vet inte af hvilket trofast ämne Kittys hjerta är gjordt; om jag någonsin behöfver ett hem, och hon eger ett, så behöfver jag aldrig frukta att hon ej unnar mig att dela det. Dessutom, har jag inte armar, händer och förstånd; kan jag icke lega bort mig för dagspenning att blifva skjuten på, eller få en vacker inkomst för att jag bär en fin rock och ett svärd vid något främmande hof och

skrifver lögn-bref om ingenting? Både Frank och Mr Birkby säga, att jag har mycken förmåga, och jag är säker på, att om jag brås på Mamma så är jag en slug pojke och ett politiskt snille af första ordningen. Tänk nu bara, Mamma, skulle det icke vara bra mycket mer tillfredsställande att bli bemärkt såsom moder åt den ryktbare diplomaten Mr Edvard Irwin, blifvande Sir Edvard och snart Lord Viscount, och hvad inte allt, än att gå och vara vacker i sitt svarta sammet och diamanter såsom styfmoder åt Sir Francis?"

"Det är just emedan jag längtar att se dig krönt med själf-förvärfvad ära, som jag är otålig öfver din brors orimliga giftermål. Betungad med honom, hans hustru och kanske en skara af barn — qvinnor som ej tillföra sina män någon förmögenhet få alltid stora familjer — hur skulle din far kunna gifva dig den nödvändiga hjälp du behöfver? Hur skall han kunna utrusta dig passande? Ditt lifs framgång och lycka beror af de nästa tio åren."

"Tio år! Då skulle Frank och Kitty vänta i tio år? Nej Mamma, det går för långt — — hon blefve ju riktigt ålderstigen till dess. Mamma är bara trettiofem år och har varit gift nu öfver sexton. Var säker på, att jag inte kommer att få någon fördel af om Kitty skall gå och sörja sig till en hamn. Nej, nej Mamma, det duger inte; det finns ingenting romantiskt hos en brud som är öfver tjugu år. Om jag vore Frank, så skulle jag föra bort henne i täckvagn med spann och föra hem henne som min hustru — ack, hvad det skulle vara herrligt — jag skulle bli körsven, och jag tror inte Mamma hade någon utsigt att hinna upp oss, om inte Mamma komme yrande efter oss i en hvirfvelvind."

Tanken på en enlevering, och alla de lockande äfventyr, af hvilka den måste åtföljas, var så intressant för Edvard, att, ehuru den först fallit honom in som ett skämt, dröjde han ej att meddela den åt sin bror på fullt allvar.

"Du må se så allvarsam ut du behagar, Frank," sade han otåligt, "jag försäkrar dig att min far skulle bli förtjust att se saken afgjord — den kära gubben tycker så mycket om Kitty som hon förtjenar — I behöfven bara vara borta ett par dagar, och jag skall åtaga mig att hålla Mamma ur vägen medan I båden om förlåtelse — han förläte Er nästan innan I hunnit bedja derom. Mamma är präktig till helgedags och när det skall vara något utomordentligt, men du vet vi lida en bedröflig

brist på någon liten huslig gudomlighet, som kunde sköta oss när vi äro sjuka och sätta oss i godt lynne när vi äro förargade. Mamma kunde inte säga något sedan det väl vore gjordt, och om hon än sade något, så kunde det inte mer göra så mycket.”

“Hon skulle aldrig förlåta oss Edvard,” sade Frank med ett allvarsamt leende; “och vi skulle känna att vi gifvit henne skäl till missnöje. Kittys hjerta komme att brista under tyngden af en sådan vrede, som den min mor kan känna, och all din och min kärlek, skulle ej kunna hålla henne uppe under den börden. Det är svårt, men vi måste vara tåliga.”

“Då skall jag säga dig Frank, att du nog får tid på dig att öfva ditt tålmod; I fån vänta och vänta tills Ni blifva både gamla och utslitna. Mamma ger aldrig sitt bifall; hon skall gäcka er med falska förhoppningar som den skurken Pygmalion och hans stackars syster Dido i Virgilius. Hon har fattat sitt beslut — nu säger hon att I ären för unga, och hon skall finna lika goda skäl att åtskilja Er, tills hon kan säga att I ären för gamla och borden börja tänka på en bättre verld.”

“Kitty skulle aldrig samtycka,” sade Frank, som ej kunde hindra sig från att taga intryck af gossens föreställningar. Dessutom voro dessa tankar ej nya för honom; skuggan af en dylik fruktan hade redan en tid förmörkat hans hopp.

“Fråga henne aldrig!” ropade Edvard lifligt; “naturligtvis vet jag lika väl som du, att hon ej skulle göra det, om hon visste utaf det förut; men du vet att hon älskar dig af allt sitt hjerta — du vet att, ehuru hon försöker att vara glad och bedrager sin gamla tant, och sin fader som alltid drömmer om grekiska älskare, istället att tänka på sin egen lilla flicka, du vet, att när hon tror, att ingen ser henne, komma tårarna i hennes ögon, och hon har blifvit så mager att jag nästan med en hand kan fatta om hennes lif, som annars brukade vara af vanlig, naturlig storlek. Jag tviflar visst icke på att hon skulle sätta sig deremot och blifva mycket ledsen, men du är hennes naturlige förmyndare nu, och det är din sak att taga vård om hennes helsa. Om du nu för bort henne och gifter dig med henne emot hennes vilja, så kan hon ej tadla någon annan än mig och dig, och jag tror inte att hon länge kunde vara ond på någon utaf oss.”

Frank smålog och älskade sin broder mycket ömt för hans ifver. Och när han berättade för Catharina hans förslag med alla dess vilda orimligheter, var det en skugga af vemod i det leende hvarmed han talade, och i det hvarmed hon lyssnade —

ett vemod, kanhända oskiljaktigt från en kärlek så djup som deras, men som likväl visade, att en aning om olycka slumrade i bådas hjertan.

KAPITLET IX.

Sir Edvard, som märkt att hans sons vanor blifvit rubbade, och att hans gamla sysselsättningar tycktes hafva förlorat sitt intresse, blef angelägen, att han skulle använda den tid han ännu hade kvar före sitt giftermål till att förvärfva en vidsträcktare kunskap om främmande länder, och sålunda fullända sin uppfostran, innan han försjönk i det jemna lugnet af en landtmans lif. Lady Irwin biträdde ifrigt detta förslag; hon var trött på det stumma vädjandet af Franks blickar och på sin egen sons efterhängsna böner. Frank skulle blifva upptagen, intresserad och road — hans kärlek, frukten af den glödande ungdomen, kunde svalna, han skulle se andra qvinnor af ett helt annat slag än den anspråkslösa landtflickan, som han trolofvat sig med — qvinnor med blixtrande ögon, af hvilka en enda blick måste komma en mans hjerta att slå häftigare, och som icke skulle förakta att smickra och uppmärksamma den vackra och talangfulla arfvingen till ett engelskt baronetskap; qvinnor öfvade i sådana samtal, som voro afsedda att undergräfvat alla grundsatser och draga sina offer ned i gyttnan af en bedräglig tjusning, efter hvilket den enkla Kitty skulle hafva fullkomligen förlorat all makt att behaga honom. Och skulle äfven detta misslyckas, så fanns der ärelystnad och tusende andra frestelser, som kunde locka fram det onda i hans natur och göra honom opassande eller ovillig att fortsätta sin förbindelse. I alla händelser var det uppskof — i alla händelser var det skilsmessa; och det vore väl underligt, tänkte hon, om ej på ett år eller aderton månader någon anledning till mistro skulle uppstå, som hon skulle kunna nära och derigenom åstadkomma fullständig söndring.

Tanken på en resa var ej utan behag för Frank. Den spänning som uppstått af hans kärlek, och de hinder som lades i vägen, hade gifvit honom afsmak för hans gamla studier; den förnämna världens lif i London tröttade och uttråkade honom, och han trodde att kroppsansträngningar skulle motverka den nervösa oron i hans sinne och mildra det feberaktiga retlighets-tillstånd, som han sökte motarbeta. Visserligen måste han skil-

jas från Kitty, men han hoppades, att hans mor under tiden skulle blifva mildare stämd emot henne, och att hon för alltid skulle bli hans egen, när han återvände. Nu tycktes hans styfmors mörka skugga alltid komma emellan dem, till och med när de voro ensamma, så starkt var hos båda det hemliga medvetandet om hennes afsigter, ehuru de icke ens för hvarandra vågade tillstå det, af fruktan att genom yttrande ge sina farhågor en form.

En lång lycklig vecka innan han reste ut, var Frank ensam på Swallowfield; under en hel vecka af solljus fröjd skyndade han öfver fälten till prestgården; under en hel vecka af ljuft sommarväder hviskade den gamla almen vid trädgårdsporten öfver hans farväl då natten inbröt, och sedan reste han med leendet på läpparne och tårar i ögonen för att vara borta tills ännu en vår och en sommar gått och löfven åter blektes af höstsolen.

Catharina var tålig och mild och hängaf sig med fördubblad ifver åt sina sysselsättningar. Men ehuru samvetsgrannt hon använde sin tid och aldrig tillät sig någon gagnlös sorg, kunde hon ej återhålla en känsla af glädje då qvällen kom och hon tänkte på att skilsmessans tid blifvit afkortad med ännu en dag. Hennes böner tycktes alltid föra henne närmare honom, och så hade hon hans bref, långa, tätt följande och utsägligt lyckliggörande i det vittnesbörd de buro om ett hjerta, alltid troget vändt till henne. En gång under vintern var der en lång mellantid af ångestfull väntan — — tre långa veckor och intet bref; sedan till slut några rader skrifna på sjuksängen men med ett gladt mod och hoppet om snar återställelse.

Sir Edvard och Lady Irwin stannade i hufvudstaden till sommarens slut, och när de återvände togs deras uppmärksamhet i anspråk af en mängd besökande. Edvard hade farit till Rugby, så Catharina stördes föga i sina vanliga sysselsättningar

“Är det möjligt, Helen, att den der lilla lugna varelsen är Franks fästmö?” sade Mrs Wilton Brook, Sir Edwards syster, en välbehållen matrona, som med två fullmogna döttrar var på visit hos sin bror. “Hvilket offer! En man af hans utsigter och så vacker sedan — han hade kunnat få hvem som helst.”

“Han tänker gifta sig enligt sitt eget val,” svarade Lady Irwin torrt.

“Åh, det kan gå för en gammal utlevnad man, en landtprest och sådant folk, men i Franks ställning och med så gynnande utsigter, är det oförlätligt. Man är verkligen något skyldig sin familj också. Ingen frågar mindre efter penningar än jag, men helt visst borde han åtminstone sett på rang, skönhet eller verldsvana.”

“Din bror och hans söner anse Catharina för en skönhet, efter hvad jag tror.”

“Skön! Hvad! En flicka som ej har någon ide om hur hon skall föra sig — ingen air — intet sätt! Hennes ögon äro visserligen ej så dumma, om hon bara hade det minsta förstånd om hur hon skulle bruka dem, och jag kan säga, att man skulle kunna göra något af hennes hår, det ser mjukt ut och är af en onekligen vacker färg, just det der brun-dore som var på yttersta modet i fjol. Clementinas är nästan likadant — hennes är något för ljusst, men tillbörligen borstadt och inoljadt är det nästan samma färg. Minsann, Helen, borde du ej ge det stackars barnet en vink — det är hög tid att något skulle göras för att civilisera henne.”

“Jag erkänner, att det gör mig ledsen, att Frank ej såg sig bättre om, innan han band sig vid henne,” sade Lady Irwin. Catharina Birkby är just af den der sockersöta sorten som en gosse kan inbilla sig vara kär i. Jag skulle ha räddat honom om jag kunnat, men han måste köpa sin erfarenhet, han som vi alla.”

“Hans fader borde icke ha gifvit sitt bifall. Jag undrar på, att du ej gjorde slut derpå innan det kom till en förklaring, Helen.”

“Hur skulle jag kunnat ana faran? Hon har gått ut och in här, allt sedan jag blef gift, och jag drömde aldrig om annat än en broderlig vänskap. Emellertid är det en sak jag ej har med att göra; när Edvard växer upp skall jag göra mitt bästa för att undvika en sådan katastrof.”

“Edvard kommer att bli en bra vacker karl, Helen. Han blir en hjerteklämma för mången flicka. Frank är ingenting emot honom — Edvard har så mycket mer af den onde i sig. Jag är hjertligt glad att mina döttrar hafva sitt dussin af år före honom.”

“Edwards utseende kommer föga att hjälpa honom. En yngre son har ej stora utsigter i denna tid af vinningslystnad och beräkningar.”

Mrs Brook svarade med att upphöja Edwards talanger och fullkomligheter. Lady Irwin väl belåten att höra hans pris äfven af en hvilkens omdöme hon föraktade, eggade henne till fortsatt beröm genom att låtsas tala med ringaktning om honom. Mrs Brook var en i högsta grad verlds-vis qvinna, ehuru af ett lågt sinne, förnedradt genom oupphörliga sträfvanden efter småsinta mål. Hon var icke utan en viss skarpsynthet, som satte henne i stånd att upptäcka de sårbara punkterna hos karaktärer, hvars värde och styrka hon ej kunde uppskatta. Hon var en skicklig och samvetslös smickrerska, och Lady Irwin trodde att hon, emedan hon genomskådade och föraktade henne, skulle kunna lyssna utan fara på hennes fina lismeri. Hon märkte aldrig hur förnedrande för de moraliska känslorna umgänget med sådana personer som Mrs Wilton Brook är — hur det bidrog att hos henne underhålla den utomordentliga tanke hon hyste om sina egna gåfvor, och hålla henne i en själamördande okunnighet om sitt sanna moraliska tillstånd.

Catharina blef emellertid för hvarje dag mera öfvertygad om den ovilja, med hvilken Lady Irwin betraktade henne, och hon blef följaktligen allt mera tyst och nedtryckt i hennes närvaro. Det var en stor lättnad då Edvard återkom från skolan, full af sina nya erfarenheter, öfverflödande af anekdoter om lärarne och kamraterna, slösande med smekningar på sin moder och lika pockande som alltid i sin kärlek till Catharina. Den svartsjuka, som en gång karakteriserat denna kärlek hade nu alldeles gått bort; hon var ej längre det hufvudsakliga föremålet för hans tankar, och han började få en förnimmelse af att, förtjusande som hon var, kunde hon dock vara mera önskvärd att ha till syster än till hustru. Och nu då Frank var borta, kunde Kitty alltid lyssna till hans historier; hon var aldrig för mycket sysselsatt för att ej ha tid att rida eller promenera med honom; hon var en bättre åhörarinna än någonsin, och snart kände hon de serskilda karaktererna af Brown, Sinclair och Tomlins, Edwards synnerliga vänner, och kunde tala om dem, som om hon varit nära bekant med dem själf; under det att de argumenter hon försökte för att mildra hans vrede mot "den der slagskämpen" Houseman eller hans förakt för "farbror" Bobbins, pantlånarens son, endast gaf ökad behag åt samtalet genom att förse det med motsägelsens krydda.

Catharinas förändrade utseende hade genast väckt Edwards uppmärksamhet, och det dröjde ej innan han upptäckte att hen-

nes lynne förlorat mycket af sin elasticitet, och att hon i hans mors sällskap alltid var nedstämd och nervös. Med ovanlig sjelfbeherskning behöll han dessa tankar för sig sjelf, och fortsatte sina iakttagelser några dagar i tysthet, tills han gjort sig förvissad om, att hans mors kalla och främmande sätt förvärrade, om icke helt och hållet förorsakade hennes lidande, och då beslöt han genast att vädja till hennes bättre natur och att underhandla med henne om ett värdigare bemötande af sin broders trolofvade. Följaktligen inträdde han en morgon i hennes toilett-rum, och kastande sig på golvet vid hennes fötter, lade han sitt hufvud i hennes knä — en gammal vana sedan han var barn, som hon älskade, och smekande hennes hand sade han :

“Hvilket trefligt jul-främmande vi ha, Mamma. Jag önskar Frank vore här!”

“Frank är mycket bättre, der han är,” svarade Lady Irwin.

“Naturligtvis är det mycket präktigt att vara i Rom; och om Kitty också vore der, så tänker jag nog han inte skulle ha så brådtom att komma tillbaka. Men som det nu är” — —

“Bekymra dig ej öfver den saken, Edvard; Franks kärlek skall aldrig störa hans sömn eller förderfva hans aptit. Catharina sjelf oroar honom föga, som du vet.”

“Nej jag vet icke hvad du menar dermed, Mamma. Om Kitty älskar honom af allt sitt hjerta, som det är rättast och naturligt, att hon skulle göra, ville du då att hon skulle ljuga och säga att hon ej bryr sig om honom?”

“Jag klandrar henne icke, jag säger ingenting. Din broders heder är bunden. Jag säger blott, att han ej tycks lida mycket af hemlängtan.”

“Jag tror inte du kan veta det, Mamma, när du inte läst hans bref till Kitty. Naturligtvis skrifver han inte om sina känslor till dig eller min far. Men om han också skulle vara så belåten i Rom, det jag knappast tror, så kan man åtminstone ej säga detsamma om henne. O, Mamma, jag önskar så mycket, att du ville ha medlidande med henne och glädja henne med några vänliga ord. Hon kommer att förlora allt sitt vackra utseende innan Frank kommer tillbaka.”

“Du misstar dig mycket, Edvard, om du tror att Catharinas lycka i någon mån beror af mig; och hvad hennes aftynande angår, så tror jag ej att hon har nog djupa känslor för att kunna sörja mer än en half dag öfver någon eller nå-

got. Agnes berättade mig, att samma dag Frank reste gick hon bort på the till den der gamla, dumma, sjuka qvinnan sam bor i Hopwood.”

“Är det den enda bit af skandal, som Agnes varit i stånd att snoka upp? Det vore bättre om hon använde sin tid till att sätta band i dina mössor i stället för att sticka sitt fula ansigte i de fattigas hyddor och bespeja dem som äro bättre än hon. Hvad glädje Kitty kunde ha funnit i den der gamla tråkiga gummans sällskap medger jag, att jag ej begriper Stackars Kitty, med hvilket sorgset hjerta måste hon ej ha gått den långa vägen ner till Hopwood i skymningen med ingen Frank att möta sig! Jag säger dig, Mamma, att jag ser sorgen i hennes ögon, och var säker på, att inte tre nätter af de sju är hennes hufvudkudde torr, då hon somnar.”

“Hvilken utomordentlig villfarelse du sväfvar i angående en så prosaisk person som Kitty! Om hon ser blek ut ibland, så är det ej att undra på, då Mr Birkby håller henne inne för att läsa för honom så många timmar om dagen. Du skulle tala med honom och icke med mig. Catharinas känslor äro minnann inte farliga nog att skada hennes hälsa.”

“Ack, kära Mamma, om du bara kände henne!” ropade Edvard, resande sig på knä i sin ifver, och seende upp i sin moders ansigte med bönfallande allvar — “om du bara ville öppna ditt hjerta för henne! Det skulle göra dig så mycket lyckligare.”

“Min lycka står högre, än att hon skall kunna öka eller minska den,” svarade Lady Irwin högdraget. Det skar henne i hjertat, att höra sin son bedja för den milda flickan som hon hatade.

“Men se bara på henne, Mamma,” fortsatte Edvard, oförskräckt för hennes köld. “Hvar såg du någonsin ett ljufvare leende? Och hvad hennes händer och fötter angår, så äro de femtio gånger mindre och vackrare än Clementinas, som tant Fanny alltid gör så mycket väsen af. Och sedan att ha till sällskap — hvem är alltid i godt lynne, alltid färdig som Kitty? Jag är säker på att du har skäl att vara tacksam mot henne, Mamma; jag vet ej hvad det skulle ha blifvit af mig, om hon ej gjort sig så mycket besvär med mig. Jag har aldrig hört någon läsa lagen för andra så som Kitty, och det bästa af allt är, att hon aldrig låter en känna, att hon predikar för en. O, Mamma! du vet ej hvad du gör, när du sluter ditt hjerta för henne. Hon skulle blifva dig en sådan god dotter.”

“Jag hade engång en dotter,” svarade Lady Irwin bittert, “som kanske kunnat blifva för mig, hvad min son aldrig tycks vilja bli.”

“Var inte ond, mamma. Du vet att jag älskar dig högt, men, som Kitty säger, kärleken öppnar hjertat och gör det icke trängre.”

“Det är just hvad jag skulle kunnat vänta, att hon skulle säga, just de tankar jag kunde förmodat att hon underhåller. De, som äro urstånd till djupa känslor, söka vanligen dölja deras grundhet genom teorier om en allmännelig kärlek.”

“Jag ville så gärna öfvertyga dig, Mamma, — jag ville bönfalla hos dig, men det tyckes som om jag endast bestyrkt dig i dina egna tankar. Jag går dit ned nu till mina lektioner; kanhända kommer jag ej hem till middagen.”

Lady Irwin svarade ingenting. Edvard dröjde vid dörren, förmodligen i förväntan på en försonlig blick eller ett ord; sedan vände han sig bort med ett tungt hjerta och gick sin väg.

KAPITLET X.

Trots sitt beslut att behålla sin oro för sig sjelf, var Edvard för mycket retad af den dåliga utgången af sitt försök för att kunna dölja den helt och hållet för Catharina; och han sade henne nog för att gifva ökad styrka åt hennes förra öfvertygelse, och göra bördan af hennes sorg ännu tyngre. Älskande henne dess mer, som hon kände de försök han gjort att försvara henne, och fruktande sin moders missnöje, stannade han på prestgården till sent på aftonen, och sedan han tillbragt några minuter i förmaket, der Lady Irwins sätt gaf honom föga uppmuntran att stanna, gick han upp på sitt eget rum. Der skref han följande bref till sin bror, som han sjelf bar på posten morgonen derpå.

Käre Broder!

Jag kom hem i Tisdags åtta dagar sedan. Jag förmodar du hört att min examen ej gick så illa just. Jag fick ett premium, som gjorde Mamma mycket belåten och förtjuste den gamla beskedliga Birkby. Pappa sade ej mycket, men han såg ut som om han tyckt om det, och hade mig att visa det för Lord Allason, då han var här. Jag fann allting godt och väl

hemma och just som det brukar vara: Pappa fördjupad i någon lera på botten af Döda Hafvet — jag skulle inte bli förvånad, om han vore på väg till Palestina i nästa vecka. Jag önskar till himlen att så blefve, och att han ville taga Mamma med! En pilgrimsresa skulle göra henne förskräckligt godt just nu. Jag önskar af allt mitt hjerta, att du och Kitty vore gifta! Skälet hvarför jag önskar det skulle sätta myror i ett klyftigare hufvud än mitt att utfundera; men på detta är jag säker: hon — Mamma menar jag — har fattat en allmän motvilja för Kitty, och det värsta är att Kitty vet det, och detta gör henne minsann inte gladare. Naturligtvis är det illa nog för henne, att ha dig så långt borta, och om någon märker att hon är ledsen, så skyller hon derpå, men mamma har mer att göra dermed. Tant Fanny är här med Clem och Ada — bjefs och granulåter från topp till tå som vanligt. Om inte Pappa funnes, så skulle ingen fråga efter Kitty, men han är trogen som stål, och Mamma törs inte säga ett ord emot henne för honom. Jag är säker på att han inser, att inte allt är som det bör, ty han smeker Kitty, som om hon vore ett litet barn, mycket mer än mig, och det tycker Mamma inte mycket om. Om du bara hade följt mitt råd, så skulle allt bekymmer varit slut nu; och du kan vara säker på, att om du inte snart gör någonting sjelf vid saken, så skall Mamma hitta på medel att göra slut på alltsammans. Du kan inte föreställa dig hur rädd och nervös Kitty blifvit i hennes närvaro.

Jag tänker du har väl utomordentligt roligt i Rom; det måtte vara herrligt att ha så mycket penningar och ingenting att göra. Jag tänker jag får väl inte mycken erfarenhet af någondera. Pappa frågade mig häromdagen om jag ville bli prest. Jag förmodar han skämtade, åtminstone tog jag det så, och gjorde bara en grimas åt alltihop. Föreställ dig Mamma, sittande andäktigt och åhörande sin son dela ut själaspis!

Glöm inte Kitty, och när du skrifer, så säg inte ett ord, om hvad jag berättat dig. Mamma tycker alltid om att läsa mina bref, och det skulle inte gå an, att göra henne ond. Går du något på skridskor? Isen är fyra tum tjock på dammen här. Tomlins, en präktig pojke, som är i samma klass som jag, kommer hit nästa vecka, om frosten fortfar, och vi skola få rysligt roligt.

Godnatt nu, gamla pojke, jag är så sömnig, att jag knappt

kan se opp. Jag önskar du ville skicka mig någonting af de gamla templen — ruinerna menar jag. Finch vurmar på ruiner.

Din tillgifne broder

Edvard Irwin.

När detta bref anlände var Frank just på bättringsvägen efter ett anfall af feber, som klimatet och kanske till en del ängslan ådragit honom. Han var följaktligen mycket betryckt och nedstämd. Hans farhågor hade redan blifvit väckta af kölden och tvånget i de bref han erhöll från sin mor, och den klagande ömhet, som stack fram under den konstlade glädtheten i Catharinas. Han hade lofvat sin fader att resa. Han skulle besöka Grekland och delar af Asien, kanhända till och med intränga i glädjens och smärtans land, det herrliga, ödelagda Palestina. Han hade ännu endast varit ute trefjerdedels år, och detta var hans andra sjukdom. Det var tydligt att Italiens klimat ej var helsosamt för honom. Bilden af henne han älskade, trånande efter honom och krossad af hans styfmoders motvilja visade sig för honom i lifliga färger. Han såg henne blekare och magrare, med tårfulla ögon följande askan på härden och tänkande på honom så långt borta, med hjertat tyngre för hvar dag, längtande efter ljudet af hans röst. Han läste de delar af sin broders bref, som rörde henne, om och om igen. För att vara så tydligt för gossens ögon, måste det i sanning vara bra illa. Sjelf var Frank ensam och sorgsen. Det ljufva meddelandet af tankar och känslor, hvarvid han alltid varit van, var afbrutet, och de djupaste rörelserna i hans själ lågo, outtryckta, en tung börda på hans sinne. Han kände sin faders öfverseende godhet, och att hans mors inflytande, ehuru stort, ej var obegränsadt.

Hans längtan till England, sedan den en gång fått insteg, blef oemotståndlig. Skäl som kunde ursäktas och till och med rättfärdiga hans skenbara olydnad erbjödo sig af sig sjelfva, och nästa morgon såg honom redan på hemvägen. En gång på väg kände hans otålighet inga gränser. Inga jernvägar, inga ångbåtar voro hastiga nog — och nästan innan ett svar på hans brors bref hade kunnat anlända stod han sjelf vid sin faders dörr.

Förvåning var den första rörelse hans oväntade ankomst väckte — en förvåning, som hos hans fader snart efterträdades af glädje och tillfredsställelse, hos Lady Irwin deremot af häftig

förbittring, under det Edvard knappt kunde återhålla sin beundran och glädje öfver en beslutsamhet, som så harmonierade med hans egna önskningsar.

Den häftiga sinnesrörelse med hvilken han såg sin son uttröttad af resan och aftärd af sjukdom, hindrade Sir Edvard från att märka Lady Irwins okufliga bestörtning. Men Frank, hvars iakttagelse var skärpt af ångesten, läste hennes tysta vrede. Hans darrande läppar vidrörde knappast den kind hon mekaniskt räckte honom, och hon kände, att om ej förr, så visste han dock nu den tanke som doldes i hennes hjerta. Liksom af öfverenskommelse undveko de hvarandras blickar, ty båda kände nödvändigheten att taga sig till vara. Men Lady Irwin kände sig stucken nära nog till vansinne af den gränslösa glädje med hvilken hans brors återkomst helsades af det barn, för hvars framgång och lycka han var beredd att sätta i fara lif och själ.

“Helen, du ser blek ut, min älskade,” sade Sir Edvard, sedan den första rörelsen var öfver och han hade tillfälle att tänka på sin hustru. “Detta galna infall af Frank har skrämt blodet från dina kinder. Och intet under heller — den tokiga pojken, att komma tillbaka, utan att underrätta oss med ett enda ord, och se så utmärkt glad ut sedan. Din mor började bli ängslig för din skull Frank, och hade just intalat mig, att det skulle vara roligt att resa dit ned och se de gamla välbekanta ställena igen, när du helt nästigt kommer öfver oss på detta sätt. Emellertid är jag hjertligt glad att se dig igen, och jag har en hemlig aning, att Kate ej skall blifva det mindre. Hon är icke alldeles så blomstrande som förr, stackars liten, men din frånvaro tyckes emellertid ha gjort dig mera ondt än henne.”

“Åh, hon blir sig snart lik nu,” utropade Edvard, ur stånd att hålla sig stilla längre. ”Jag skall vara uppe i god tid i morgon och springa dit ned och gifva henne en vink. Hon är ingen koloss af styrka, och ingen kan veta hvad som kunde hända, om hon finge se dig så hastigt och oväntadt. Hon kunde taga dig för en pallida imago, istället för en verklig älskare af kött och blod.”

“Jag har ej hört Catharina beklaga sig på något sätt,” sade Lady Irwin, “du skulle ej skrämma din broder onödigtvis, Edvard.”

“O, ja, Kitty blir nog bra nu,” sade Sir Edvard, “var ej ängslig Frank. Kärleken plågar, men han dödar sällan.”

“Jag erkänner, att jag till stor del drogs hemåt af ängslan

för Catharina,” sade Frank, uppmuntrad af sin faders vänlighet. “Icke att jag tviflade på Eder godhet emot den som är mig så kär, eller att jag skulle återvändt utan tillåtelse, om jag sjelf varit frisk nog att kunna använda min tid till nytta eller nöje.”

“Godt, vi skulle ha tyckt om att få veta litet på förhand, om ej för annat, så för att kunna taga emot dig med tillbörlig uppmärksamhet; men hvem har väl större rättighet att vara här än du? Jag tänkte att en resa skulle göra dig godt, och dessutom hade jag litet lust att pröfva beskaffenheten af din kärlek, som din mor tänkte ej hade mera varaktighet än en första böjelse ofta har. Men då den kunde vara stark nog att göra Italien med alla dess behag odrägligt för dig, då äro vi fullkomligt tillfredsställda, eller hur, Helen?”

“Jag gör ej anspråk på någon myndighet öfver Frank,” sade Lady Irwin, “ehuru mitt intresse för hans väl må hafva föranledt mig att gifva honom ett motbjudande råd.”

“Så, att den unge signoren är återkommen,” sade Agnes, då hon ordnade sin frus hår, “utan att underrätta någon och alldeles oväntad.”

“Han vet att han ostraffadt kan förolämpa mig, och att mitt inflytande öfver hans fader är slut,” svarade Lady Irwin.

“Hans kärlek till prestens dotter har gjort honom galen,” sade Agnes.

“Ja, och icke honom ensam. Hon har dragit min man ifrån mig. Icke ens mitt eget barns kärlek låter hon mig behålla.”

“Hon vet nog hvad hon gör. Hon har vunnit honom med sitt falska leende, och han är invefvad i hennes nät, men frukta icke Madonna, ännu äro vi ej öfvervunna.”

“All lifvets glädje är borta” sade Lady Irwin häftigt, “det vore bäst jag finge dö.”

“Oroa er icke, Madonna, och låt icke edra planer rubbas af denne egensinnige pojke. Väck upp ert stolta mod, och låt icke säga om er, att någon förolämpat er ostraffad.”

“Fresta mig icke, Agnes. Låt de mörka tankarna i min själ hvila i fred och gör dem icke förtroliga för mig genom att kläda dem i ord. Jag är sjuk och uttröttad. Jag är ensam — till och med mitt eget barn sällar sig till mina fiender.”

“O, han vet icke att hans eget intresse är i fara; han är ännu ett barn. Icke en droppa af mitt blod flyter i hans ådror; men för er skull Madonna, och för minnet af de långa dagar

och nätter jag burit honom på mina armar, ville jag våga mitt lif för att tjena honom.”

“Hvad du är dåraktig!” ropade Lady Irwin med en otålig rörelse icke olik en otämjd hästs, som får smaka sporren, “talar du om hvad *du* ville göra, som aldrig födt barn, som endast vaggat till ro andras? Är han icke min — min till själ och kropp? Håret som lockar sig på hans panna har han af mig, och när såg du någonsin i någon af de milda Irwinernas öga en sådan blick som i hans. Han är det enda på jorden, som är mitt, och tror du der finnes någonting jag ej skulle vilja göra för hans skull? Men äfven om det ej vore för hans skull, så har jag skäl nog ändå. De hafva behandlat mig med hån, nästan med öppet trots. De hafva vändt min makes kärlek ifrån mig. Om jag än skulle förgås, så skola de åtminstone ej få orsak att fröjda sig.”

“Nu talade Signoran värdigt sig sjelf,” ropade Agnes, och hennes mörka ögon gnistrade; “men kraftiga gerningar äro det språk, som hon måste lära sig att begagna mot sina fiender. Söders blod är hett som solen; nordens är kallt som dess vinterströmmar.”

“Agnes,” svarade Lady Irwin resande sig, och fästade på henne en blick som kom henne att bäfva, så hård, så grym var den, “det flyter blod i mina ådror hett och häftigt som något af Söders vildaste barbarers. Der finnas historier om mina förfäder som skulle komma till och med ditt Italienska blod att stelna. Icke tio tusende vintrars snö kunde afkyla den eldige Celtens blod. De kraftiga gerningarnas tid är förbi, och detta vekliga släkte släpar på de bojor som dess fäder sönderslet. Men frukta ej. Jag är ingen ovärdig dotter af huset Macdonald.”

KAPITLET XI.

Det var en klar morgon. Himlen var molnfri, och den friska vestanvind, som strök öfver det rimmade gräset tycktes vilja förebåda vårens återkomst. Violerna blommade dock redan på några ställen, som lågo i skydd för vinden, och Catharina, som var väl bekant med dem, återvände från en tidig vandring med en liten bukett af dessa små älskliga blommor, när Edvard kom hoppande mot henne, än åtföljd än föregången af sin fa-

vorithund, som blifvit smittad af sin herres spelande lifsandar och nu täflade med honom i yttringen deraf.

“Goda nyheter, Kitty,” ropade han så snart han kom så nära, att han kunde höras. “Goda nyheter, min lilla syster; hvad vill du gifva mig för dem?”

“Har du fått din pony?” frågade Kitty.

“Pony!” svarade Edvard föraktligt. “Sade jag inte att det voro stora nyheter — nyheter för dig min älskling!” och han slog sina armar omkring henne och kysste henne.

Kittys hjerta klappade häftigt; färgen vek från hennes kinder och hon betraktade honom darrande.

“Nå, du kan icke gissa det? Hvarför skrattar du inte eller gråter eller gör någonting, Kitty? Du kunde inte se förskräcktare ut om jag sagt, att det vore sorgliga nyheter. Så, har du ingen smula af Pandoras nyfikenhet? Skall jag vara tvungen att taga dem tillbaka hem igen efter du ej vill lyfta på locket?”

“Jag vet att I tänken fara och helsa på Frank; Lady Irwin sade mig det i går morse,” sade Kitty tårfullt.

“Nej, det är det inte. Gissa om igen. Men jag vill inte plåga dig längre. Är det inte besynnerligt, Kitty, att en man med smak, som Frank, inte skulle tycka om Italien?”

“Om det är dina nyheter, Edvard, så hade jag en liten aning derom förut.”

“Ja, naturligtvis, började du ana det då han började sitt bref med: O, huru skall jag kunna berga mig ännu en dag, utan dig! och slutade nederst på fjerde sidan med: Jag är öfvertygad att jag inte kan lefva, om jag inte får se dig i morgon — alla fyra sidorna tätt skrifna och öfverkorsade, och allt i samma tonart.”

“Du är en fräck persedel, Edvard, och du vill reta mig till att visa dig Franks bref. Du vet mycket väl att han aldrig korsar öfver dem, och att der ofta är rum för en hel hop mer när han slutar.”

“Med: ‘Din till döden, alltid och för evigt.’ Godt, jag vet då att jag inte har reda på hur ett kärleksbref ser ut, och jag förmodar jag kommer aldrig att få det. Jag tänker Franks bref äro just som sig bör, eller att du tycker så — hvilket är lika godt; men jag kan berätta dig, att du just inte har någon utsigt att få några flera nu på en tid, så att det är bäst du försöker få så mycket du kan få af dem du har. Jag vill sätta upp

Galna Tom emot din fars gamle krake på att han inte tänker skriva dig till åtminstone på en månad.”

“Hafva de haft underrättelser från honom då?” frågade Kate förvirrad.

“Ja, minsann, ha de så. Han har på det mest påtagliga sätt påtvingat deras förvånade sinnen den öfvertygelsen, att han har en stor portion egen vilja, och att han inte tänker låta skicka sig ur vägen, för att folk skola få det nöjet att pina hans lilla fästmö. Jag skall säga dig en sak, Kitty, Frank har mycket mera sinne i sig än jag trodde honom om, och du bör vara stolt öfver honom. Han har gjort just hvad jag sjelf skulle ha gjort.”

“Men hvad har han då gjort?” ropade Catharina otåligt.

“Så, du kommer på träden nu till slut? Vet då, o ljufva Kitty, att din tillkommande herre och man har visat sig som en riktig karl, som inte vill bli drägen vid näsan af min vördade och obegripliga Mamma, och att jag kom hit i dag för att meddela dig den underrättelsen, att han kom hem i går qvälls till sina fienders bestörtning och häpnad och till ousäglig glädje för sin hulde fader, sin hängifne broder och sin rodnande brud. Men kära Kitty, hur är det fatt? Söta Kitty, var inte en liten toka, var så god, söta Kitty!”

Den hastiga underrättelsen om hennes älskades oväntade återkomst hade i sanning varit för mycket för Catharina, försvagad som hon var af saknad och lång väntan; hon skulle hafva fallit, om ej gossen tagit henne i sina armar. Han bar henne till väggkanten och tänkte springa efter hjälp, då Frank, hvars otålighet blef honom öfvermäktig, och som gått för att träffa dem, kom fram till stället. Litet vatten hemtadt från bäcken i Edwards mössa och stänkt i hennes ansigte hjälpte till att upplifva Catharina, och åsynen af hennes vän lutad öfver henne med en blick af den ömmaste oro gjorde det öfriga. Han tryckte henne i sina armar, och hela det sorgliga förflutna tycktes försvinna som en dröm, eller endast ihågkommas för att göra återföreningens lycka dess djupare.

Det var en lång tystnad. Tårarna föllo som ett upplifvande regn och deras glädje var så högtidlig, att de nästan återhöllo sin andedrägt, der de stodo hand i hand under den blåa vårhimlens hvalf.

När den första förtjusningen var öfver, upptäckte Catharinas forskande ögon spår af lidande i Franks anlete. Hans ögon, som voro större och klarare än vanligt, voro omgifna af

mörka ringar, hans händer torra och feberheta, och hyns mörka färg tydde snarare på utmattning och svaghet än helsa.

Det syntes tydligt, att han varit för mycket oförsigtig. Febern hade ej fullkomligt släppt honom, då han började sin brådstörtade resa. Den upprörda sinnesstämning, hvori han försattes af Edwards bref, som bekräftade hans hemliga farhågor, hade för en tid härdat honom emot all känsla af kroppslig svaghet. En orolig natt, som knappast bringat honom några minuters sömn i sender, hade föregått den morgon, då han skulle få se henne, som blifvit honom dubbelt dyrbar genom den långa skilsmessan och de obehag hon måste utstå för hans skull. Det kalla vattnet, med hvilket han badade sina brännande tinnigar, stillade för en stund bultningarna derinnanför; den friska luften och det nära hoppet att få se sin älskade gjorde honom känslolös för de värkande lemmarna och det feberheta blodet; men nu då den första glädjen var öfver, då han hört hennes röst och läst i hennes öga, att hon var hans helt och hållet, nu blef han nödsakad att gifva vika för den nedtyngande mattigheten och erkänna hvad som var allt för synbart, att han ej var frisk.

Han återvände hem i förhoppning, att några timmars hvila skulle återställa honom; men naturen är en sträng herskarinna, som alltid kräver ut sin rätt, och som tar en dyr hämnd för öfveransträngda eller förslösade krafter. Den öfverretning och oro i hvilka han lefvat de sista aderton månaderna hade så småningom undergrävt hans starka konstitution. Hans styfmors outtalade missnöje tryckte på hans sinne med en tyngd som trotsade alla bemödanden att skaka den af och fyllde honom med en obestämd, förlamande oro. Under de första få månaderna af hans vistelse utrikes, hade de mångfaldiga nya och intressanta föremål, som trängde sig på honom, upptagit hans uppmärksamhet; Catharinas bref, fulla af hoppfull ömhet lugnade hans oro för henne, under det Lady Irwin sjelf, lättad genom hans frånvaro, skref med vänlighet nästan med hjertlighet. Men när nyhetens behag började aftaga, när Lady Irwin hade återvändt till Swallowfield och retad af Catharinas närvaro och den kärlek hvarmed Sir Edvard bemötte henne, antingen upphörde att skriva, eller endast skref bref så hårda och torra, att den ansträngning de kostat var omisskännelig; när Catharinas betryckthet blef märkbar trots hennes försök att synas glad, då gaf Franks själsspänstighet vika, och han började duka under för klimatet, hvilket, pröfvande som det

är för mången engelsk konstitution, alls ej passade för honom, och han försummade de försigtighetsmått, som kanske kunnat bevara hans helsa och vänja honom vid klimatet.

Nu kastade sig febern, som blifvit undertryckt på hufvudet; den öfveranstängda hjernan nekade att göra sin tjänst, och hans yrsel var vild och oafbruten; hans hjertas bekymmer blandade sig utan sammanhang med uppträden från hans resor; ofta ropade han klagande på sin älskade, som för hans förvirrade fantasi syntes vara i någon förskräcklig fara; med häftiga böner och stormande hot sökte han beskydda henne från en mäktig men onämnd fiende. Hela huset fylldes af bestörtning. Sir Edvard stod och betraktade hans irrande ögon med en ångest för tung för tårar. Den stackars Edvard sprang ut och in utan mål, anklagande sig för den obetänksamma brådska med hvilken han gifvit sin broder del af sina misstankar. Catharina smög sig blek och darrande från prestgården till slottet efter underrättelser, som hon knappt vågade begära; hennes tröstlösa anlete och ifriga tårlösa ögon voro icke det minst svåra att se under dessa tunga och bekymmerfulla dagar, och Sir Edvard glömde vid hennes åsyn sin egen sorg och gret öfver det stackars barnet, som sjelf ej hade tårar för sin bedröfvelse.

Underlig och häftig var striden i Lady Irwins bröst. Det ögonblick då hennes hjertas käraste önskan skulle upptyllas tycktes vara kommet; det lif som stod emellan hennes son och arfvet sväfvade på grafvens brädd. Agnes försummade icke att lyckönska henne och med sina mörka blickar låta förstå att det minsta misstag af en dryck skulle kunna göra till en visshet hvad som redan var troligt. Lady Irwin förkastade denna tanke med ovilja, och uppoffrade alla sina krafter åt den sjukas vård; hon undvek sin förtrognas sällskap, och om de händelsevis möttes skyndade hon förbi henne, som om hon varit ett giftigt djur: framför allt vaktade hon noggrant ingången till sjukrummet och gaf sjelf alla läkemedel efter att först hafva underkastat dem den noggrannaste undersökning.

Hon tycktes känslolös för trötthet. Timma efter timma, dag efter dag gick hon ut och in i sjukrummet, blek och tyst, lik en som vandrar i en dröm eller som är rädd att bryta en förtrollning. Hon talade nästan intet, hvarken till svar på sin mans tacksamma ömhet, eller på sin sons passio-

nerade smekningar; men en dag, då Catharina smög sig in till henne och kysste hennes hand, till tecken på den tacksamhet hon ej kunde uttrycka i ord, då stannade Lady Irwin i korridoren, som hon skulle passera, och böjande hufvudet tryckte hon sina läppar på den darrande flickans panna.

“Stackars barn,” sade hon, “gå och bed, och se om det kan trösta dig.”

Det var vid en tid då saken stigit till sin höjd. Doktorerna, af hvilka två blifvit hemtade från London, hade nästan uppgifvit allt hopp. Den sjukes krafter tycktes uttömda, han låg sanslös, nästan liflös; de nervöst darrande händerna voro stilla eller ryckte endast ibland med en konvulsivisk rörelse; det vågiga håret, som brukade falla i sådana vackra lockar kring hans rena anlete, var borta — hans manliga skönhet låg vissnad som ett blad i hösten.

Hvem kan säga hurudana Lady Irwins tankar voro, då hon satt der de långa nätterna och dagarne bredvid skuggan af honom, som hon så småningom vant sig att anse som sin sons fiende? Hvem kan säga, huru mycket af hennes fordna ömhet för den älsklige moderlösa gossen uppvaknade; huru den lidande mannens hjälplöshet återkallade tanken på barnets svaghet och beroende; huru de feberheta läpparne väckte minnen af dem, som så ofta och så ömt hade tryckt hennes egna, och om den stolta fröjden af det kärleksfulla barnets innerliga omfamningar. Slagen — hjälplös, fanns här ingenting som kunde göra henne motstånd — dock, Helen Irwin hade ett alltför högt sinne för att strida mot den maktlöse.

Efter en lång tid kom slutligen en gnista hopp. Den ungdomliga konstitutionen, den ömma vården, de allvarliga bönerna segrade, och döden släppte sitt rof. En djup tacksamhet och en tyst glädje efterträdde förtviflan i Catharinas hjerta. Sir Edvard kom ut ur sitt arbetsrum och spatserade åter under sina träd; Edvard ströfvade öfver berg och dalar för att tämja sin häst, som var vild efter sin långa sysslolöshet. Krisen var öfverstånden; Frank skulle tillfriskna, långsamt — men han skulle komma sig.

Med faran upphörde Lady Irwins vård. Icke förr öppnade han sina ögon till att känna igen henne, icke förr återvände den helsobringande sömnen till hans läger, än hon drog sig undan ur rummet, lemnande honom åt de begge sköterskorna, och endast afläggande korta besök i hans rum, kortare och sällsyntare

allt efter som hans tillfrisknande gick framåt. Detta gick dock mycket långsamt med många försämringar och återfall, mycken matthet och lidande, men allt hvad konst eller vetenskap kunde göra för att lindra det ena eller upphäfva det andra slösades på honom, och kärlekens ljus styrkte och gladde honom mest. Catharina tycktes hafva förlorat allt minne af sin egen tärda helsa och sina utmattade krafter i försöket att styrka och muntra honom. Full af tacksamhet för den stora nåd som vederfarits henne sjelf genom hans vederfående, visade sig hennes fröjd i en ljuf och oskyldig glädtighet, en upplifvande kärleksfullhet, som göt solsken öfver hennes trolofvades lif och mer än något annat hjälpte honom att återvinna sina krafter. Hennes tacksamhet mot Lady Irwin var så stor, att den öfvervann den fruktan hon först känt i hennes närvaro; och ehuru Lady Irwin åter var kall och högdragen i sitt sätt mot henne, hade Catharina dock vunnit något hos henne. Hon kunde ej längre anse henne såsom utan djupa känslor; den rörelse hon visat var omisskännelig, och just af det slag som Lady Irwin kunde uppskatta. Högljudd klagan eller häftiga känsloutbrott skulle hon hafva föraktat; men hon kände sympati för den stumma ångest och den mållösa förtviflan, som stått att läsa i hennes drag. Hon kunde ej längre anse henne hvardaglig och känslolös. Hon kunde hata henne, men icke längre förakta henne.

Hennes sinne var vid denna tid i ett ständigt, kämpande och villrådigt tillstånd. Agnes hämnade sig på hennes vårdslösande med en nästan obruten tystnad, hvilken Lady Irwin alltför stolt att göra några eftergifter, betalade med högdraget förakt. Sir Edvard, hvars misstankar borttjusats af hennes trogna vård, bemötte henne med en älskares ömhet. Det tycktes nästan som om de onda tankar, som så länge bott i hennes hjerta, skulle kunnat utdrifvas — kanhända hade det blifvit så om ej Italienskan varit. Men djefvulen älskar ej att lemna en boning der han varit välkomnad och omhuldad, och onda gerningar äro de onda tankarnes naturliga frukter.

KAPITLET XII.

Det var ungefär två månader efter sedan den gyunsamma vändningen af Franks sjukdom egt rum, då han vid hemkomsten från sin vanliga aftonvandring till prestgården, träffade sin fader rökande en cigarr under lindträden vid sidan af elfven.

“Min kära gosse,” sade Sir Edvard, “du ser just inte riktigt ut som förr; ännu en månad eller så i Devonshire skulle göra dig bra godt.”

“Jag mår fullkomligt väl,” svarade hans son oroad. “Aftonen har varit ovanligt varm och vi ha gått något mycket. Jag hoppas du ej tänker på att skicka bort mig så snart igen.”

“För att säga sanningen, Frank, har jag gjort upp en liten plan, som jag ej tror du skall ha något emot. Du vet att det är en liten egendom i Devonshire, som tillhörde din mor. Byggningen är ej stort bättre än en hydda, men den är vacker och väl byggd. Kapten Martyn, som hyrt den de sista femton åren, har någon tid varit sjuk, och jag fick i afton underrättelse om hans fränfalle. Som jag förmodar önskar hans enka att flytta, och det har fallit mig in, att om sjelfva byggningen blefve litet omsedd, den är mycket vacker och ligger i en förtjusande trakt — så skulle den ej vara så dum åt dig och Kitty för ett par år eller så, tills jag vore ur vägen, och I kunden flytta hit. Detta skulle sätta allt på det klara. Icke att jag önskar dig bort, min kära gosse. Gud skall veta att här blir tomt och ensligt nog utan er båda.”

“Vi kunna ej begära att Pappa skall göra detta offer för oss,” svarade Frank, hvars kinder glödde af förvåning och glädje.”

“Åh, hvad det angår, så är det bättre ju mindre vi tala derom. Egendomen var din moders, så det är helt enkelt en rättvis sak att du skulle få den. Min tanke är, att om jag ger er tre hundra pund om året, så skolen I kunna lefva godt der nere. Sjelfva egendomen är ej så dålig, och kunde kanske förbättras, om någon bodde der som ville sköta landtbruket som en vetenskap. Så mycket göres nu i detta afseende, att man upphört anse det en ovanlig grad envishet och dumhet äro nödvändiga egenskaper för en landtbrukare.”

Denna plan hade någon tid mognat i Sir Edwards inre. Den ångest han utstått under sin sons sjukdom och långsamma åteställande, hade beslutat honom för att påskynda ett giftermål, som han såg var det nödvändiga vilkoret för hans lycka. Det hade varit hans mening att meddela sitt förslag åt sin hustru och erhålla hennes gillande, innan han talade derom med sin son, men då han så oväntadt träffade Frank just då han fått underrättelsen om det enda hindrets undanrödjande, så hade han gifvit vika för stundens ingifvelse och talat om en

plan, som han visste skulle gifva honom en oväntad glädje och kanske fullända hans vederfående. När de samtalat härom en stund gick Sir Edvard in för att söka sin hustru, under det Frank begaf sig till sitt rum. Lady Irwin satt vid elden och ritade. Hon älskade denna konst och egde äfven skicklighet deri. Sir Edvard stod en stund och beundrade hennes utkast, visande ut för henne åtskilliga fel i teckningen; sedan vände han sig mot elden och tagande upp en bok, syntes han för en stund alldeles fördjupad deri, tills han slutligen hastigt vände sig om och sade icke utan en viss tvekan i rösten:

“Hur var det, Helen, sade jag dig, att Martyn är död?”

Lady Irwin svarade nekande, men underrättelsen intresserade henne ej tillräckligt för att komma henne att afbryta sin sysselsättning.

“Ja, han är död nu ändtligen, stackars karl,” fortsatte Sir Edvard. “Det är förvånande, att han kunde stå emot så länge, när man betänker hur illa han for i sista franska kriget. Han måtte varit nära åttatio år. Han var af äkta brittiskt virke, seg till sista biten. Naturligtvis stannar ej Mrs Martyn på Elington. Hennes brorson underrättar mig nu, att hon tänker flytta genast, och det är rätt bra, ty jag kunde inte gerna kört bort henne.”

“Hur då.” Tänker du få högre arrende för egendomen af någon annan?”

“Åh nej; det som Martyn betalade var högt nog. Jag har tänkt att stället skulle passa åt Frank och Kitty. Byggningen är visserligen liten och torde behöfva snyggas upp något; men den är ganska treflig, och Devonshires luft kommer troligen att göra Frank godt, nu sedan den der förskräckliga febern gjort honom så ömtålig. Du vet att det på sätt och vis är hans födelsebygd. Hans mor var född och uppfostrad der.”

Lady Irwin böjde sig djupare ned öfver sin ritning. Sir Edvard fortfor att tala, men med en tilltagande känsla af obehag.

“Jag vet, att du är lika angelägen att befordra hans lycka som jag; och det är lyckligt att vi nu kunna göra det utan att för mycket draga in på våra egna utgifter. För min del erkänner jag, att jag i början ej insåg nödvändighen af en serskild bosättning. Men jag ser nu att du hade rätt, och jag är säker på att du skall dela min tillfredsställelse öfver en anordning, som möter alla billiga fordringar

“De kunna icke lefva der utan några inkomster.” sade Lady Irwin efter en stunds tystnad.

“Hvad det angår skulle jag vilja rådfråga dig; ty du vet så mycket bättre än jag hvad som är nödvändigt. Jag tror inte de kunna behöfva mer än två hundra femtio eller tre hundra om året att börja med; ty Frank måste sörja för sig sjelf, och Kitty har inga öfverdrifna anspråk. Jag förmodar de kunna bo hos oss, när de komma in till staden.”

Lady Irwin gaf intet svar. Hennes man, nedtryckt af denna olycksbådande tystnad, drog sin stol till elden, rörde om den och försökte att se obesvärad ut. Men det låg något oemotståndligen öfvervældigande i Lady Irwins tystnad och i de fortsatta ehuru ojemna rörelserna af hennes penna. Efter några ögonblick samlade hon ihop sina rit-saker och tänkte lemna rummet, då Sir Edvard fattade hennes hand, såg uppi hennes ansigte med ett försök att småle och sade:

“Kom och sitt ned Helen, och låt oss tala om saken.”

“Det kan ej behöfvas tala om hvad du redan beslutat,” svarade hon kallt, lösgörande sin hand och utan ett ord mer eller en blick lemnade hon rummet.

“Här blir en skön storm,” mumlade sir Edvard. “Om Helen bara visste hvad hon är lik Tisiphone, när hon är så der, så skulle hon ej vara ond så ofta. Hvem skulle kunnat förutse ett sådant mottagande af planer, som ställa allt på det klara? O, qvinna, qvinna hur är du ej full af motsägelser, obegriplig och oförnuftig!”

Så sägande eller snarare så tänkande tog han sin tillflykt till sin bok, och lyckades för en stund glömma den husliga ofriden.

Icke så Lady Irwin. Den brinnande förbittring, som hon med så mycken ansträngning återhållit, brast ut i häftiga ord så snart hon nått sitt rum, och kommit ansigte mot ansigte med Agnes, som sysslade der med några tjenstegöromål.

“Yrka nu på hvad du vill, Agnes, du skall ej finna mig tvekande. Jag var en dåre, som förkastade dina råd förut, men hans svaghet gjorde mig barnslig. Nu är det allt öfver, och du behöfver ej frukta för mig. Jag är föraktad och hållen för intet af den gosse, som jag räddade ur dödens klor. De hålla sina rådsläpningar; de bestämma hvad de vilja, och när det är gjordt bjuda de mig att med glädje emottaga underrättelsen derom, att mitt barn är ingenting i sin faders ögon, och

att vi skola bli beröfvade tredjedelen af våra inkomster. O, om jag endast följt den röst, som bjöd mig lyssna till dig, när han låg der sanslös nästan utan lif — när sjukdomen gjort sin sak så väl, att endast en liten underlåtenhet varit nog. Nu är han stark igen till kropp och själ, och de krafter han återvunnit genom min hjälp, använder han till att skada och förolämpa mig! Det felades bara att han vräkte oss härifrån genast. Nu sår han tvedrägt mellan min man och mig. När har någonsin Sir Edvard förut afgjort ens den ringaste af sina angelägenheter utan mig? Nu öfverlägger han, beslutar sig och ger bort sina inkomster, och när det är gjordt säger han: så och så skall det bli. Råd mig nu till hvad du vill — och frukta ej att jag skall vackla.”

“Ädla Madonna,” ropade Agnes med en blick af segerfröjd, “nu är Ni Er sjelf igen, och allt skall bli väl. Prestens dotter skall aldrig herska här, och Edvard skall besitta sina fäders jord.”

“Vi måste vara vaksamma öfver hvad vi göra, Agnes; vi måste vara listiga och hemlighetsfulla. Sir Edvard har gifvit åt sin son, åt denne Frank, som, om jag ej varit, nu låge i griftnivalvet hos sin moder, egendomen i Devonshire, emedan den var hans mors, och han är fullkomligt viss på, att jag skall gilla en så billig åtgärd. Den stackars enfaldiga varelsen Anna Irwin testementerade egendomen åt sin man i den tanken, förmodar jag, att ingen annan kärlek skulle bannlysa hennes bleka bild från hans hjerta, och att han icke kunde känna någon högre passion. Denna egendom skall nu återgifvas åt hennes son, att han må kunna bo der med sin hustru, och på det de skola kunna rätt njuta af sitt paradys, måste tre hundra pund årligen tagas ifrån oss. Hör på, Agnes, jag skall öfvertala min man att skicka sin son till Elington, han skall förändra och ställa der helt och hållet efter sin smak. Jag skall ställa frikostiga medel till hans förfogande, trädgården och parkerna skola ordnas efter hans eget tycke, och han skall drömma om den lycka han aldrig får smaka, der han vandrar genom de ny-möblerade rummen och hvilat under träden. Han skall återvända hem för att hemta sin brud — han skall fläta myrtenkransen i hennes hår — bröllogästerna skola samla sig — men klockan som skulle ringa till bröllop skall endast ljuda öfver en död!”

“Vill Ni icke döda flickan med hennes älskare?” frågade Agnes ifrigt.

“Nej, dertill hatar jag henne för mycket; hon har vunnit

från mig allas deras hjertan, som jag älskar; hade det ej varit för hennes leende och milda röst, så hade jag nu lefvat lycklig och skuldlös. Hon älskar honom, Agnes; han är henne dyrbarare än dagens ljus. Hon skall lefva och tråna bort i en hopplös sorg.”

“Vi måste vara försigtiga och hemlighetsfulla,” sade Agnes. Brottet skall blifva mitt, hämnden Eder.”

“Du behöfver ej frukta, Agnes. Den hämnd jag tager skall blifva hastig och säker, som örnens nedslående på sitt rof. Men vi hafva god tid på oss; att insöfva dem i säkerhet måste blifva — år första omsorg.”

KAPITLET XIII.

“Kitty,” ropade Edvard inrusande i förmaket på prestgården, der Catharina satt med en öppen bok men med tankarna irrande vida omkring.

“Kitty, min kära syster, hvad skall jag göra? här har jag brytt min hjerna i tio dagar för att kunna författa en bröllopsång åt dig och Frank! Jag försökte grekiska först, men som du vet, har jag bara läst Prometheus, och jamber äro ej lätta att finna på. Sedan tog jag till Latin, men kunde ej bestämma mig för versslaget, så det blef till hälften saphisk till hälften alcaisk meter, och nu ser jag mig tvungen att gripa till engelska, enkel, helsosam engelska, som Pappa säger — hvilket emellertid är det mest kristliga språket af de tre. Jag får nog några timmars häftig strid med sånggudinnan, men jag skall nog göra mig till herre öfver Hennes blyga Herrlighet, var säker på det. Om du bara kunde hjälpa mig med ett rim då och då, men det är ej att begära, förstås. Mamma är förskräckligt högtidlig idag. Jag kan ej få ett enda ord ur henne, annars skulle jag tagit henne i min tienst. Hon är präktig till att finna på rim. Vet du hon har fått en mössa och en klädning till i morgon, så grann att tant Fanny skulle ge sina öron om hon kunde få maken.”

“Jag önskar jag kunde visa henne hur tacksam jag är för all hennes godhet mot oss,” sade Catharina.

“Jag tycker inte du behöfver känna dig betungad af den skulden,” svarade Edvard muntert; “ehuru jag får erkänna att hon varit frikostig öfver förväntan med allt vid Elington; och man får inte fråga efter, om hon är litet tråkig ibland. Men

kom Kitty! om jag går att hemta hästen så rider du ju ut med mig ännu en gång innan du blir en stadig och omöjlig fru. Bara en enda gång till, den sista!”

Catharina samtyckte ej ogera, ty hon älskade gossen innerligt; och nu vid den viktiga händelsens annalkande kände hon sig urstånd att utöfva den vanliga makten öfver sina tankar. Det var tidigt på hösten. Löfven stodo ännu i hela sommarens rikedom, ehuru här och der lätt skuggade med de färger, som bebåda deras fallande. Rosorna blommade ännu kring de små hyddornas dörrar, luften andades vällukt och de ståtliga höstblommorna nickade drottninglikt åt hvarandra under det den mogna frukten glänste i solskenet. Den friska vinden, den blåa himlen, det soliga landskapet bidrogo att höja de ridandes lifsandar. Aldrig hade Edvard varit så skön, aldrig hade hans själfulla sinnesyttringar visat sig så fulla af lif och behag. Catharina kunde ej utan beundran se på hans mörka, strålände anlete och det smidiga behaget i hans rörelser.

“Jag är hos dig före frukosten i morgon, Kitty,” ropade han gladt, i det han red bort, ledande vid tygeln den häst hon ridit, “Så snart jag bara blifvit af med Frank. Och var ej orolig för att jag skall få färdig brölloppssången, om jag så skulle kalla alla de nio sånggudinnorna till min hjälp.”

Hon stannade för att se efter honom, då han red nedåt vägen på sin glittrande bruna springare, muntert sjungande, och allt som oftast seende sig om, hviftande ett glädtigt farväl.

KAPITLET XIV.

Den korta höstskymningen hade redan öfvergått till natt. Mörka moln omtöcknade synkretsen, och fullmånan vadade genom tjocka skyar, än sammanträngda i oformliga massor, än splittrade i besynnerliga skepnader. Lady Irwin stod på balkongen utanför sitt toilett-rum. Trädens tunga skuggor, stillheten, stundtals bruten genom den tilltagande vindens klagan och de jagande molnen, allt var i en storartad harmoni med hennes sinnesstämning. Tyngden på hennes hjerta syntes lättad, då hon i den allt mer mörknande natten betraktade förebudet till den storm, som hotade under det skenbara lugnet, och som hvarje ögonblick var färdig att bryta lös.

Dörren till rummet öppnades men så sakta, att Lady Irwin

endast på luftdraget kunde märka det. Agnes inträdde blek och med sammanpressade läppar.

Lady Irwin gick långsamt in fästade på Agnes en ifrig, frågande blick.

“Det är gjordt,” sade Italienskan, talande med svårighet, liksom om hon velat qväfvas. Sedan tillade hon, efter det hon hemtat sig något: “Det gick mycket lätt. Glaset stod på bordet der Elton ställt det jemte Seltervattnet. Allt var som vanligt. Väddret är kvalmigt, han blir säkert törstig.”

“Om han skulle upptäcka det,” sade Lady Irwin.

“Jag hällde pulfret i glaset, som Ni sade. Det är omöjligt att upptäcka — endast der var nog.”

“Hvad jag gaf dig, skulle varit nog att döda ett halft dusin. Men tänk, om han ej skulle dricka.”

“Det är ej farligt. Han är nog mycket trött och varm. Och ifall vattnet ej skulle vara nog att fresta honom, så skaffade jag något claret och ställde der bredvid. Presten har ej något serdeles urval af viner. Han skall säkert dricka.”

“Är han ej hemma ännu? Han dröjer bra länge i natt. Jag önskar att det vore öfver. Denna väntan är outhärdlig. Hörde du något?”

“Endast vindens suckan i träden. Der blir en vild strid i dem i natt. Vild strid inne och vild strid ute; starka unga grenar krossade och afslitna som en blomma för ett barns hand.”

“Tig Agnes,” ropade Lady Irwin häftigt, “ljudet af din röst gör mig tokig! Tig och låt mig lyssna.”

Agnes lydde. Spänningen och ångesten ökades för hvarje ögonblick. Dock kände de ingen rörelse af samvetsförebåelse eller ånger. Hvarje nerv var spänd till den högsta förmåga af känslighet. Ljud, som vanligen knappast äro märkbara, tycktes nu så höga och tryckande, att de nästan blefvo outhärdliga. Hvarenda knäpp af den stora klockan i förstugan, en myggas surrande eller ljudet af en läderlapps vinge voro lika många anledningar till fruktan och dödsqual.

“Glaset måste bytas om och vinet tagas bort,” sade Lady Irwin till slut, ur stånd att längre uthärda tystnaden. “Har du tänkt på detta Agnes? De skulle förråda oss.”

“Jag vågar ej gå in dit,” ropade Agnes darrande af fasa.

“Vågar ej gå in!” upprepade Lady Irwin med förvåning. “Hvarför icke. Hvad skulle du behöfva frukta för?”

“När han är död!” sade Agnes med låg röst.

“Hvad ondt kan det arma stoftet göra dig, enfaldiga varselse?” ropade Lady Irwin hånfullt. “Hvad, Beatrice Pistorellas dotter!”

Agnes hängde sitt hufvud och teg.

“Han skall endast se ut, som om han sof tungt. Vi hafva blott insöft honom i en ljuf, drömlös sömn, som intet uppvaknande känner. Hans personliga tillvaro, det som led och kämpade inom honom, skall helt och hållet uppgå i den stora allt genomträngande naturens lifsande. Han är endast vaggad till ro en stund i förtid, för att återuppvakna under en annan form. Det är hon som kommer att lida, all smärtan och ångsten blir hennes. Men tyst, jag hör Sir Edwards dörr öppnas. Han blir förvånad, om han finner mig klädd ännu. Fort Agnes, gif mig mina nattkläder och lös upp mitt hår.”

Klockan slog elfva under det hon påskyndade sin uppsasserska, hvars händer kalla och darrande af rörelse voro föga i stånd att göra sin skyldighet.

“Nu kan han ej dröja länge,” sade Lady Irwin, hjälpande till att taga ned de långa hårflätorna. “Om du är rädd att gå ensam, så vänta på mig, och när sir Edvard somnar skall jag komma in i ditt rum och gå med dig. Hur tafatt du är i afton, Agnes! Kamma mitt hår varsamt i stället för att slita det så. Har du glömt att vi ha bröllop i morgon?”

I detta ögonblick kom Sir Edvard in. Han stannade några ögonblick för att säga några ord åt sin hustru och göra några frågor angående anordningarne för morgondagen. Lady Irwins ansigte, återgifvet i spegeln, och ehuru beskuggadt af det yppiga håret, fäste hans uppmärksamhet genom den utomordentliga blekheten, som blef ännu synbarare genom ögonens feberaktiga glans. Han dröjde för att betrakta henne nogare och ömt förebrående henne för ovårdsamhet om sin helsa, stängde han fönstret.

Det tycktes Lady Irwin och Agnes som om han aldrig ville gå. Förgäfves gaf hon honom korta svar; han var tydligen orolig för henne. Han ville icke gå, utan började tala om andra saker. Medveten om faran af att väcka hans misstankar gjorde hon sitt bästa för att låtsas att intresse hon var långt ifrån att känna. Men när hon märkte att något rörde sig i Franks rum ofvanpå, blef hennes sinnesrörelse omöjlig att beherska. Slutligen, skakande håret ned öfver sitt ansigte så att det nästan

alldeles doldes, sade hon med ett förtvifladt försök till lekfullhet:

“Så, Edvard jag måste köra ut dig, om du inte går snart. Här har jag hållit kvar den stackars Agnes en halftimma med mitt hår. Kom ihåg, att vi måste vara uppe i tid i morgon!”

I det hon talade hördes ett lätt buller öfver deras hufvuden och ett ljud som om någonting fallit.

“Frank är bullersam,” sade Sir Edvard småleende. “Jag förmodar att han ej känner sig serdeles sönnig. Jag visste ej att han var hemkommen,” och med dessa ord tog han upp sitt ljus och gick in i sängkammaren.

När han hade gått stängde Lady Irwin dörren och vände sig till Agnes. De båda brottsliga varelserna stodo der och betraktade hvarandra mållösa men med ifrig undran. De lyssnade med återhållen andedrägt, men ingenting mer störde tystnaden ofvanför. Den stora klockan knäppte, vinden klagade mellan träden och regnet föll i tunga droppar smattrande mot altanen och plöjande upp jorden. Med dessa ljud blandade sig Sir Edwards lugna rörelser, der han beredde sig att gå till hvila. Blixtrarna ljungade fätt och vildt upplysande det stormiga landskapet och de båda elaka kvinnornas bleka, upprörda ansigten.

På en gång hördes ett buller såsom af dörrar som öppnades och stängdes; hastiga steg skyndade uppför trapporna förbi Lady Irwins dörr och in i rummet ofvanför. Kvinnorna sågo på hvarandra med blickar af dödande ångest och väntan; hvem kan fatta det ögonblickets utsägliga fasa? Hvem var det som kommit så hastigt? hvem hade fallit för några ögonblick sedan? Stegen i rummet gingo hastigt fram och åter. Sedan blef det ett ögonblicks tystnad — ett högt skri af förvåning och förskräckelse — hastiga rörelser — uppkastandet af ett fönster — ett våldsamt ringande på klockan — de tunga stegen af en som bär en börda; sedan ett språng utför trappan och en paus vid Sir Edwards dörr.

“För Guds skull, kom ut, min far!” ropade Franks röst i en hviskning rysligt hörbar för Lady Irwin. “Oroa ej min mor: Edvard är sjuk.”

“Hvad? Hvad är det fatt?” ropade Sir Edvard springande upp med förvåning.

“Jag vet inte — han tycks ha svimmat. Han är i mitt rum. Jag vill gå.” —

Men här blef han afbruten af ett skri så högt, så gräsligt,

att det ljud som om man slitit kropp och själ ifrån hvarandra, och Lady Irwin rusade in i vild förtviflan.

Ursinnigt rasande och åtföljd af Sir Edvard och hans son, som förgäfvos sträfvade att hålla henne tillbaka, störtade hon in idet rum, der det förskräckliga straffet för hennes brott väntade henne.

Intet under att den syn, som der mötte hennes blickar mördade hennes förstånd; ty der låg han, den högsinte gossen i sin ungdoms skönaste blomma, just vid öfvergången till mannaåldern, för ännu endast en halftimma sedan så full af glädje och förhoppningar, död på en kudde vid det öppnade fönstret, och stormvinden lekte vildt i hans långa lockar.

På bordet stod glaset och der bredvid en afskrift af verserna, som varit anledningen till hans besök i sin brors rum. Hans mor trodde, att han gått tidigt till hvila, men han hade nödvändigt velat sluta sitt poem, och när detta lyckats honom öfver förväntan hade han tagit det med sig för att läsa upp det för sin bror, inkommande i hans rum från en studerkammare, som var gemensam för dem båda. Vinet, som skulle göra hans brors undergång så mycket vissare, hade frestat gossen, som var uttröttad af själsansträngning, och han hade druckit.

Bestörtning och fasa spridde sig i hela huset och byn. Saken var alltför uppenbar för att kunna döljas. Lady Irwins förstånd blef förstördt af den rysliga händelsen, och än begret hon sittbarn, än fordrade hon hämnd på hans mörderska. Agnes, öfverväldigad af hennes anklagelser, försökte hvarken undfly eller försvara sig. Med en sällsynt sjelfuppoffring, fann hon en viss tröst uti sitt elände genom att tillmäta sig hela den skuld hon delade med sin herskarinna, och kände i sin nesliga död en gnista af segerfröjd vid tanken på att hon led för den enda varelse hon älskade.

Sir Edvard, krossad af förlusten af sitt barn och af sin hustrus brott, ödmjukade sig vid korsets fot, och lärde i djupet af sin nöd värdera det Ljus, som om han ej föraktat det, han åtminstone hittills förbisett. Franks och Kittys bröllop firades enligt hans önskan när ett år förgått; och de drogo sig undan till Devonshire, hvarest de i stilla välgörenhet, med ett brinnande och ödmjukt sinne sökte lefva efter den store Mästarens föreskrifter. hvares rike vi förvänta.

AMERIKANSKA

EMIGRANT-KOMPANIET,

No. 6 Bowling Green, NEW YORK.

Kapten R. E. JEANSON,

E. L. MOORE.

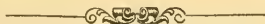
Vexlar säljas till lägsta pris, efter dagens kurs, på SVERIGE, NORGE, DANMARK och FINLAND; och, om afsändaren så önskar, sända vi beloppet i reda penningar till emottagaren hvarhelst dennes bostad är belägen;

Biljetter till och från Amerika med nutidens största, bekvämaste och snabbaste ångfartyg, som ibland andra fördelar äfven ha den, att de äro öfverbyggda;

Jernvägs-biljetter tillhandahållas till lägsta pris, till alla platser i Amerika.

Depositioner emottagas, som vanligt, mot ränta.

**SKANDINAVISKT SEDEL- och GULD-
MYNT** uppköpes till högsta pris.

Fribiljetter

Nu är tiden att köpa så kallade FRIBILJETTER, och bör serskildt ihågkommas, att biljetter köpta af oss gälla tills de äro begagnade (och icke likt andra kompaniers biljetter, som förfalla efter ett år). Penningarne återfås om biljetten återlemnas.

RÅD och UPPLYSNINGAR lemnas alltid beredvilligt på vårt kontor.

BREF ADRESSERAS:

Jeanson & Moore, *Agents,*

P. O. Box 4542.

No 6 Bowling Green,

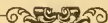
NEW YORK.

 För vidare upplysningar sänd efter cirkulär.

Osborn, Nilsson & Co.,

NEW YORK, 45 BROADWAY.

GÖTEBORG, 7 SPANMÅLSGATAN.

Vexel-, Biljett-, Kommissions-, och Speditions-Affärer.

RESEBILJETTER till och ifrån alla Skandinavien's vestliga hamnar kunna alltid erhållas till lägst nedsatta priser.

PENNINGESÄNDNINGAR ombesörjas efter dagens förmånligaste kursnotering, dels genom vexel, dels genom Money Order, hvarvid penningarne sändas till emottagarne i rekommenderade bref genom vårt Göteborgskontor.

IMPORT af böcker, tidskrifter etc. verkställes genast pr order, mot kassa-betalning efter 35 a 40 cents, motsvarande gångbara försäljningspris i Sverige pr krona.

MINDRE PARTIER af böcker, deribland Biblar, Testamenten, Psalmböcker, Katekeser för skolor och enskilda, tillhandahållas städse här å lager.

PAKETER och **GODS** befordras till och ifrån Sverige, säkert och snabbt mot billigt arvode.

ARFSFORDRINGAR jemte andra inkasseringar ombesörjas billigt.

Ingen är i stånd att utföra dylika uppdrag bättre, då vi genom våra kontor i NEW YORK och GÖTEBORG ega den direktaste affärsförbindelse, samt sjelfva nteslutande handhafva alla oss anbetrodde affärer. Vi kunna därför tillförsäkra våra ärade kunder den största ackuratess.

Osborn, Nilsson & Co.,

45 Broadway,

- - - -

NEW YORK.

MODER OCH STYFMODER

AF

CHARLES DICKENS.

— — — — —
ÖFVERSÄTTNING

AF

“HANNA.”

— — — — —
NEW YORK.

Tryckt hos Chas. P. Thore & Co.,
Utgifvare af NORDEN. 43 Chatham Street,
1875.

SVENSK TIDNING!

Den, som önskar att hvarje vecka få *färska nyheter från Sverige*, bör prenumerera på

NORDEN.

Enhvar, som vill hafva ett *rikt urval af intressanta underättelser från alla delar af Förenta Staterna*, kan finna dem i

NORDEN.

Önskar Ni att få läsa *sanna och opartiska uppsatser om den politiska ställningen* i vårt nya hemland, så finnas de hvarje vecka att tillgå i

NORDEN.

Ett urval af *lättare läsning*, i form af noveller och skildringar, hemtade från de bästa Engelska och Svenska författare, gifves ständigt af

NORDEN.

NORDEN är *veckotidning* och utgifves i New York hvarje Torsdag. Den är en *Oberoende Republikansk Tidning* med strängt moraliska grundsatser, hvarigenom den serskildt är passande såsom familje-tidning.

Redaktör: Wm. Henschen, Ph. D.

Utgifvare: Chas. P. Thore & Co.

Profnummer sändas till enhvar, som derom skriftligen anhåller.

Pris: För helt år: \$2.20.
 " halft " \$1.20.
 " fjerdedels " 0.65.

CHAS. P. THORE & Co.

P. O. Box 5584.

NEW YORK.

Deacidified using the Bookkeeper process.
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: March 2009

PreservationTechnologies

A WORLD LEADER IN COLLECTIONS PRESERVATION

111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
724.779-2111

LIBRARY OF CONGRESS

0 014 434 753 5

